

4. mai - 3/87

Vi er marxister, og marxismen lærer oss at samme hvilket spørsmål som skal undersøkes, så må vi ikke ta utgangspunkt i abstrakte definisjoner, men i de kjensgjerninger som er objektivt tilstede - for så å utarbeide våre retningslinjer, vår politikk, våre praktiske tiltak på grunnlag av en analyse av disse kjensgjerningene.

KAMERATAR!

Korleis er motivasjonen for tida? Eller økonomien? Eller humøret? Eller kunnskapen om kvinner? Både før og nå. Eller om studentkamp og kvinner? Eller om rasisme? Eller om alkohol?(tenk det!) Eller om Ulster? Eller....? Svar utbedast på **SOMMARLEIR - 87.**

Alle som har noko å svare er velkomne. Alle som har noko å lære er òg velkomne. Saman blir vi ein slagkraftig gjeng, som vil utvikle NKS sin politikk til nye høgder.

Erfaringane syner at sommarleirane er viktige hendingar der diskusjonane verkeleg får fart på seg. Dei seinare åra har antall deltakarar krympa. Men, høyr kameratar: **SOMMARLEIR ER VIKTIG OG GØY!** Kor ofte finn vi den kombinasjonen?

Jentene vil stå i fokus i år. Kvinnekampen har i den seinare tida blitt diskutert i det vide og det breie. Hamnar vi i blindsporet og diskuterer om menn eigentleg er valdtektsforbrytarar eller ikkje? Nei! Vi vil kome til kjerna i problemet - og diskutere framtida. Eller...?

Seminara vil ta opp tema som brenn i tida. Rasisme, alkoholproblematikk/-politikk og Irlandsspørsmålet er tema som er brenn-aktuelle akkurat no! Tenner vi lunta?

Vi SLU-folka(=somalmarleirutvals-) vonar at mange av dei høgt skatta medlemma våre vil kome. Vi vonar òg at de greier å få med folk i omlandet dykkar, både aktivistar og symparar. La sommarleiren bli noko meir enn ein VG-bombe. La han bli ein skikkeleg klassekamp- og kvinnekamp-bombe!

Meld dykk på så fort som muleg! Førebuingane er avhengeg av at vi veit sånn ca. kor mange som kjem. Er påmeldinga hjå oss før 1.juli, får de òg uunverleg førebuingmateriale, som ikkje skal vere ei litteraturliste så lang som eit vondt semester.

Totalt kostar leiren kr. 750,- Det er ingen upris i desse harde tidane. Sett igong, hank inn deltakarar og bli med på eit spanande og vakkert sommareventyr. La det swinge! -som ein kjend kader ein gong så treffande sang det. For swingande!

KAMERATSLEG HELSING
SLU-TJORVEN

KRITIKK AV DIALEKTIKKEN

Laget vårt har gjennomført studiar på og diskusjonar over kap.3 i Studieboka om marxistisk filosofi. Dette kapittelet tar for seg den marxistiske dialektikken. Desse studiane og diskusjonane har vist at laget vårt er til dels usamd med det som forfattaren legg fram. I dette innlegget vil vi prøve å trekke ut nokre av dei tinga vi er usamde i og/eller usikre på. Samstundes vil vi legge fram eit syn - dvs slå fast kva vi meiner at dialektikken er og korleis vi kan bruke dialektikken.

Det er eitt spørsmål som dukkar opp heilt i starten når vi skal drøfte dette emnet. Dette spørsmålet er :

-kva er dialektikk

Dette eine spørsmålet har to innfallsvinklar. Den eine er : er dialektikken ein vitenskap. Den andre er kanskje den mest interessante : kva er innhaldet i dialektikken.

Desse spørsmåla heng saman, men vi meiner at det mest fornuftige er å ta for seg kva innhaldet er. Dette vil da kunne gi oss eit grunnlag for å karakterisere dialektikken - om han er ein vitenskap, ein filosofi, ei verdaskoding, ein metode for tenking el.l.

Studieboka gir følgjande definisjon (s.30) : dialektikken betyr læra om motseiingar. Dette er ikkje ein fullgod definisjon fordi noko av det viktigaste, ja kanskje det aller viktigaste med dialektikken ikkje er tatt med i definisjonen. Det som meir enn noko anna kjenneteiknar dialektikken er at han seier noko om utvikling - han står i motsetnad til eit statisk syn. Dialektikken held fram endringa - at ting ikkje forblir som dei er, men endrar seg med tida, altså rørsle - "bevegelsen". Ein betre definisjon er derfor at dialektikken er uavvikling gjennom motseiingar - gjerne "læra om utvikling gjennom motseiingar". I dette ligg det òg at kampen mellom sidene i ei motseiing fører til noko nytt.

Denne definisjonen stiller oss umiddelbart overfor neste spørsmål som vi må svare på, nemleg kva er ei motseiing.

På s.36-37 i boka blir det sett opp tre kjenneteikn på ei motseiing :

1. dei to sidene står i motsetnad til kvarandre
2. dei to sidene eksisterer saman i ein einskap
3. dei to sidene er gjensidig vilkåret for kvarandre

Desse tre punkta gir ei presis og korrekt oppsummering. Det er viktig å få med seg at alle desse krava må vere oppfylte samstundes for at vi skal kunne snakke om ei motseiing.

Ut frå dette er det klart at ikkje alle ting, eller ord og uttrykk, som tilsyne-

latande ser ut som motseiingar er det.Vi må gå inn i ei konkret analyse og sjå på om alle punkta er oppfylte.

Eit anna viktig moment i dialektikken som ikkje kjem fram i særleg grad i boka er forholdet mellom delen og heilskapen og forholdet mellom det almene og det sær-
eigne.

Forholdet mellom delen og heilskapen er svært viktig å ha klart for seg.Marx-ismen er det beste uttrykket for ei korrekt løysing av dette problemet.Som marx-istar har vi heile tida heilskapen som utgangspunkt.Dette kjem klarast fram om vi ser på analysa av samfunnet.Der den borgarlege vitskapen grev seg ned i detaljar prøver marxismen å få fram oversikta.Eit borgarleg utgangspunkt i spørsmålet om økonomien t.d. er å sjå på dei einskilde bedriftene.Har den og den bedrifta råd til å innføre 6-timarsdagen ? Den borgarlege økonomien tar utgangspunkt i bedriftsrekeneskapen,delen,og held seg stort sett der.Marxismen tar derimot utgangspunkt i samfunnet som heilskap og spør kva som er best for heilskapen,og med samfunnet tenker marxisten sjølvsagt først og fremst på mennesket.

Om vi sluttar oss til definisjonen av ei motseiing,så ser vi at studieboka trår feil gong på gong.

På s.36 blir det t.d. påstått at kvinne/mann,nytt/gamalt,auke/minking og tilbod/etterspurnad er motseiingar.Dette er feil.Desse motsetnadspara er tilfeldige ord-samanstillingar som tilsynelatande ser ut som motseiingar,men ei nærmare analyse vil vise at sånn er det ikkje.

La oss ta for oss kvinne/mann.Kvinne eller mann,dette dreier seg om ein biologisk skilnad som er meir eller mindre upåverka av "tidas tann".Vel nok er det sånn at om menneskja skal eksistere,må begge kjønna eksistere - samstundes.Kvinne/mann er òg gjensidig utelukkande.Ingen kan vere begge tinga samstundes.To av dei krava som definerer ei motseiing er altså oppfylte.Og vi kan legge til : dette gjeld for dei fleste dyreartar.

Men det er feil å påstå at kvinna og mannen står i motsetnad til einannan.Det er ingen kamp mellom kvinna som kjønn og mannen som kjønn.Vel nok finst det til-
trekking og fråstøyting mellom ulike kvinner og menn og kjærleiken kan jo føre til så mangt,men om vi skal halde oss til det sosiale og ikkje til det strengt private så må vi avvise at kvinne/mann er ei motseiing.

Om vi derimot ser på mannsROLLA og kvinneROLLA,så er vi over på meir interessante ting.Mellom desse finst det ei reell motseiing,og som vi skal sjå tar vi da òg vare på den viktige føresetnaden om at ut av kampen mellom sidene i ei motseiing skal det kome noko nytt.

Kampen mellom manns- og kvinneverolla fører til at folk endrar seg og vil vonleg leie til at den rolla som den enkelte spelar i samfunnet ikkje byggjer på kva for

kjønn du har.

Det same resonnementet kan v gjennomføre for auke/minking, nytt/gamalt og tilbod/ etterspurnad. Vi må t.d. stille spørsmål som nytt kva og gammalt kva. Den marxistiske dialektikken stiller nemleg krav om at vi er konkrete og ikkje strør om oss med almene og innhaldslause eller upresise fraser.

Ta t.d. to stolar-ein ny kontorstol og ein gamal rokokkostol. Er det ei motseiing mellom dei? Vi meiner nei, ikkje reint alment sett. Vi ser, så at dei blir berre tult og tøys ut av det om vi ikkje er konkrete og berre sett opp nytt mot gammalt som ei motseiing.

Vi kan ta den nye studieboka og grunnsirkelen frå 1983. Står dei i motsetnad til kvarandre? Kor pågår kampen i så fall? Eksisterer dei saman i ein einskap? Er den eine vilkåret for den andre? - Svara gir seg vel sjølve!

Det finst ikkje grunnlag for å påstå at det finst motseiingar i alle ting, system og fenomen slik boka gjer på s.39. Ein sánn påstand er udialektisk fordi den ikkje har som utgangspunkt at det er utført konkrete analyser med dette målet for auge av alle ting, system og fenomen. Derfor blir påstanden så almen at om vi tar han alvorleg, hamnar vi fort langt ute på jorden.

Vi kan jo ta for oss tilfeldige "ting" rundt oss og spørje etter motseiingar: Kva er motseiinga i ein kopp? I ein stol? Vi ser at desse spørsmála ikkje fører oss nokon veg. Dei er derfor avsporingar i forhold til ei målsetting om å lære noko nytt, lære noko om denne tingen. Vil vi lære noko om ein ting må vi analysere den konkret ved å bruke dei vitskaplege lærdomane og analyseapparata som er tilgjengelege, t.d. kjemien og fysikken, som kan fortelje oss noko om kva ein stol er bygd opp av til dei mikroskopiske detaljar. Vi kjem ingen veg med dialektiske trylleformlar her, tvert om.

Kva er motseiinga i ein sirkel? Eller i likninga $ax^2+bx+c=0$? Ingenting, i alle fall ingenting av interesse. Vi vil foreslå at vi nyttar matematikken til å analysere sánn fenomen heller enn dialektiske fraser.

Desse eksempla viser at dialektikken kan bli vulgarisert. Han kan bli trekt ut av samanhengen.

Kor er dialektikken nyttig? Vi meiner at det er i samfunnsvitskapen. Da er vi over på ein påstand som vi vil legge fram: dialektikken krev aktivt handlande individ. Det er i sánn samanhengar at det har meining å kome trekkande med spørsmål om motseiingar. Sánn som i dømet med kjønnsrollene. Sánn som i spørsmålet om klassar og klassekamp. Arbeidarklassen og borgarskapet utgjer ei motseiing. Dei er begge vilkåret for den andre. Dei eksisterer i ein einskap - og dei står i motsetnad til kvarandre. Kampen mellom dei fører til noka nytt, nemleg sosialismen.

Ein anna viktig innvending mot studieboka gjeld påstanden om at det er ei motsetning mellom kvalitet og kvantitet.

I forholdet mellom kvalitet og kvantitet er det viktig å skjønne at det ikkje er nokon lineær samanheng mellom desse. I boka blir dette nærmast snudd på hovudet. (s.48, punkt 1) og porten til reformismen er dermed opna på vid gap. Påstanden om at vi får noko nytt (eit kvalitativt sprang) berre vi har mange nok små steg (aukande kvantitet) er jo nettopp kjerna i reformismen. Vi ser her at naturvitenskaplege resultat (som fryse- og kokepunkt/faseovergangar sin samband med temperaturen, dvs den indre energien) blir mekanisk overført til almengyldige resultat (som òg skal gjelde samfunnet som sådan) og at dette fører oss langt ut på vidda.

NKS-LAG/TRONDHEIM

HAR SENTRALSTYRET GLØYMT PROPAGANDAEN ?

Vedtak frå Distriktsstyret i Trøndelag

Ein sentral del av ein kommunistisk organisasjon sitt arbeid er propagandaen. For NKS/Trøndelag sin del betyr dette først og fremst at vi skal jobbe med :

1. Klassekampen
2. Hva må gjøres ?
3. Til Kamp

Vi meiner at NKS treng å styrke den sentrale propagandaen, dvs HMG. Dette semesteret burde vi ha gitt ut eit nummer like over nyttår med presentasjon av Landsmøtet og linjene derifrå. Dette som ein start på vervekampanja.

Vidare burde vi ha gitt ut noko i samband med landsmøta i interesseorganisasjonane.

Vi venta, men HMG kom aldri. Fordi vi er avhengige av å kjenne planane for HMG for sjølve å kunne legge fornuftige planar for den lokale avisa Til Kamp, blei heile NKS-propagandaen sabotert av Sentralstyret. Til slutt har vi tatt skjeia i vår eiga hand og laga eit par nr. av Til Kamp. Men TK kjem berre ut i Trøndelag. Korleis står det til i dei andre distrikta ? Vi har kapasitet til å gi ut t.d. eit 8-siders nr. av TK sånn som vi no har gjort - har dei andre distrikta det ? Burde ikkje Sentralstyret ha gjeve propagandaen ?

Vi foreslår at det blir laga HMG dei neste semestera og at distrikta blir gjort kjent med planane og fristane. Dermed sikrar vi to ting : 1. NKS kjem ut med propaganda over heile landet og 2. distrikta kan legge fornuftige planar for sitt eiga propagandaarbeid.

Vedtaket var samrøystes.

OM VEDTAK OG TRYKKEKVALITET.

Tre kamerater kommer i forrige nummer av 4.mai med hard kritikk av sentralstyret når det gjelder heftet med vedtak fra Landsmøtet. Vi blir kritisert for å bryte landsmøtevedtaket om demokratisk sentralisme og liberalisme i ledelsen, ved at

- 1) Heftet har dårlig trykkekvalitet og er delvis uleselig
- 2) Det mangler enkelte vedtak på Strategisk plan
- 3) Vi skulle ha redigert et referat fra Landsmøtet.

Arbeidssituasjonen til AU har vært svært anstrengt denne våren. Dette skyldes flere forhold: AU har tatt over oppgavene til Oslo DS. Derfor ble det valgt et noe større AU enn tidligere. Men en av kameratene trer ikke inn i sin funksjon før sommeren 1987. Samtidig har et annet av AU-medlemmene ikke fungert i lengre perioder.

Det forrige sentralstyret hadde planlagt overgangen mellom Landsmøtet og konstituering av nytt sentralstyre altfor dårlig. Den nye ledelsen kom derfor allerede fra starten av på etterskudd med planarbeid og løpende oppgaver. Dette er en alvorlig feil fra forrige AU som vi skal lære av til neste Landsmøte.

Referatene fra sjølve Landsmøtet er i seg sjøl prega av liberalisme. Noen av referatene er umulige å tolke, mens andre har store hull. Vi trakk altså med oss en rekke feil allerede i utgangspunktet.

Da AU skulle kopiere vedtakene, stod vi overfor en motsetning mellom tid og kvalitet. Vi valgte å prioritere å få materialet ut raskt. Dette er en oppfølging av landsmøtekritikken, som la hovedvekt på at sentralstyret hadde sendt ut viktig materiale altfor seint. Vi valgte også å benytte oss av muligheten til å få kopiert opp materialet gratis, noe som forringet kvaliteten ytterligere.

DISTRIKTSSTYRET I TRØNDELAC ER
KLAR TIL KAMP.MEN HVA MÅ GJØRES ?

Generelt er dette med trykking i NKS-regi et stort problem. Utstyrsparken i Gøteborggata 8 er svært dårlig, samtidig som ekstern trykking av internt materiale forbyr seg sjøl. Sentralstyret har diskutert denne situasjonen, og vil ta tiltak for å forbedre trykke-effektiviteten og -kvaliteten på NKS-trykksaker. Dette inkluderer bl.a. innkjøp av tekstbehandlingsutstyr.

Ellers er vi enige i at uleselig materiale er uttrykk for liberalisme. Det er også uttrykk for forakt for medlemmene og organisasjonen, og det fungerer svært demoraliserende. Det som er skrevet ovenfor er ment som en forklaring på det inntrufne, men holder ikke som politisk forsvar. Vi tar sjølkritikk, og vil sørge for at dette ikke gjentar seg.

Vi vil også ta sjølkritikk på at det mangler vesentlige avsnitt fra Strategisk plan, samt vedtaket om videre behandling av planen. Strategisk plan er nå ferdig behandlet av sentralstyret, og vil foreligge ferdig trykt til medlemmene med det første.

De tre kameratene mener at vi skulle utgitt et referat fra Landsmøtet. Fra før har vi fått kritikk for ikke å ha sendt ut forslaga som blei nedstemt på Landsmøtet.

Denne kritikken er vi uenige i. Med de ressursene vi rår over (arbeidskraft, tid, penger) mener vi det ville være feil å prioritere utsendelse av nedstemte forslag fra Landsmøtet. De ulike linjene i debatten skulle være godt kjent i organisasjonen gjennom 4.mai. Dessuten fortsetter flere av diskusjonene i laga, distriktsårsmøter, i 4.mai osv.

Det siste vi ønsker er å legge lokk på disse debattene. Tvert imot - vi oppfordrer enda flere til å kaste seg inn i diskusjonene om NKS's særegne oppgaver, de revolusjonære intellektuelles rolle, demokratisk sentralisme osv !

På oppdrag fra AU: Adrian.

ER NKS I FERG MED Å NEDENOM OG HJEM, ER DEN POLITISKE PRAKSIS I NKS I DAG OG DEN POLITISKE LINJA LEDELSEN STÅR PÅ EN MEDVIRKENDE ARSAK TIL DETTE? - AV KALLE

På forrige møte i sentralstyret stemte jeg imot helheten i Strategisk Plan. Etter min mening kan ikke den planen som blei vedtatt fungere som en strategisk plan for NKS i det hele tatt, fordi den bare vedtar allmenneprinsipper men ikke sier noe om den konkrete politikken, motsigelser som må løses, eller politiske målsettinger med prioriteringene. Den sier bare at de allmenne prinsippene i seg sjøl er et prioriteringsvedtak. Noen kammerater har bedt meg om å begrunne standpunktene mine i 4.mai, og jeg oppfatter det sånn at disse kammeratene er interessert i en diskusjon om disse spørsmåla.

Jeg mener at situasjonen i NKS er svært alvorlig. Utviklinga med oppløsning av forbundet vil ikke stoppe av seg sjøl.

Jeg mener at dette er et politisk spørsmål. Flertallslinja fra Landsmøtet som rår i Sentralstyret kan ikke løse disse problemene.

Diskusjonene i NKS har liggi nede og motsigelsene har vært umulig å reise i desentrale organa. Bare en liten del av medlemmene er kjent med disse motsigelsene. Uten en grunnleggende debatt om disse spørsmåla kan vi ikke komme videre.

Å reise disse motsigelsene betyr nødvendigvis å reise spørsmålet om hvilken rolle NKS sin ledelse spiller i forbundet idag.

For det første fordi det har vært umulig å reise disse motsigelsene i forbundets sentrale ledelse. - Jeg sitter sjøl i denne ledelsen.

For det andre fordi det er ledelsens politiske linje og praksis som ikke bidrar til å løse de alvorlige problemene som NKS står oppe i.

Samtidig mener jeg at NKS som organisasjon har store problemer fordi vi mangler konkret politikk på mange områder. Jeg har ikke løsningen på disse grunnleggende problemene eller en konkret politikk for alle områdene. Det ville være idealisme og helt umulig for en enkelt person. Men i dag er ledelsens politiske linje og praksis den største hindringa for at vi skal kunne komme i gang med dette svære arbeidet. Her ligger også begrensningen til dette innlegget i debatten, som først og framst er en politisk kritikk av ledelsen i NKS i dag.

SITUASJONEN I NKS

NKS er inne i ei krise som utvikler seg i raskt tempo. Det dreier seg om vi fortsatt skal ha et kommunistisk studentforbund om kort tid. Mange lag og distrikt fungerer ikke. Et flertall av laga i Oslo har det siste halve året og særlig i siste halvdel av semesteret, hatt problemer med avvikling av lagsmøter mht. innkalling og manglende framnøte. Distriktet i Nord er praktisk talt nedlagt, og andre distrikt har problemer med nedgang i antall medlemmer og lavere politisk aktivitet.

Medlemmestallet i NKS pr. dags dato er det laveste i NKS noen gang. Det har vært en 50 % nedgang i antall medlemmer siden 1984. Antall utmeldinger har steget siste året og verving til organisasjonen går nedover. I Oslo er ververesultatet halvert dette vårsemesteret sammenlignet med høstsemesteret. Arbeidet med studiesirkler f.eks. har vært betydelig dårligere dette semesteret, flere sirkler som har blitt starta eller forsøkt starta har gått i oppløsning. To-delning av organisasjonen i særdeles aktive og ikke aktive/passive medlemmer resulterer sannsynlig i at antall medlemmer (reelle, dvs. aktive) er lavere enn den tallmessige oversikten.

Denne situasjonen som beskrevet ovenfor i tillegg til manglende diskusjon og linjekamper, er blitt betegna som oppløsning av organisasjonen. Laga/distrikta fungerer i liten grad som sjølstendige politiske drivkrefter på sitt lærested og konkrete analyser og linjer for kampen blir ikke utvikla. I stedet blir distrikt og lag i praksis, reelt og formelt lagt ned. Bildet av NKS som en levende og landsomfattende organisasjon skrumper inn, og organisasjonen vil være død om kort tid hvis denne situasjonen fortsetter. Situasjonen i Oslo, det største og viktigste distriktet, har blitt drastisk forverra siste halve året. Distriktsstyret ble lagt ned etter landsmøte for å styrke ledelsen og laga (lagsstyrene). Det ble antatt at dette ville bety en sterk opprustning av organisasjonen (4. mai 4/86). Det stikk motsatte har skjedd, laga har blitt ytterligere svekka og distriktet helhetlig sett har blitt svekka. Dette er svært alvorlig fordi Oslo organisasjonen betyr død eller liv for NKS.

I tillegg til de organisatoriske problemene er det også klart andre problemer i organisasjonen, som henger sammen med de organisatoriske problemene og har bidratt til å forsterke de. Vi skal nevne 3 eksempler. På landsmøte i NKS var det ett flertall av delegatene fra Oslo som

14

var uenig i mange av de sentrale vedtakene og det flertallet som eksisterte. Linjekampene var de hardeste på mange år i NKS og spørsmålet om hvorvidt organisasjonen ville kunne holde sammen var åpent (særlig har dette blitt bekreftet i ettertid da medlemmer av SU/AU nå står fram å sier at de var redd mindretallet ville sabotere NKS arbeidet). Organisasjonen har allikevel fortsatt som om disse motsetningene ikke eksisterte. Forsøk fra mindretallet i SU/AU på å reise debatt rundt de spørsmåla det er uenighet på og sentrale for NKS har mer eller mindre blitt motarbeida. Argumentene har vært av ikke-politisk karakter. Svar fra ledelsen i 4.mai på kritiske innlegg til vedtaket fra landsmøte (LM) om intellektuelles rolle har vært fraværende, og forslag om en lagslederkonferanse (LK) om det samme i Oslo, har blitt møtt med plassmangel. På LM ble det reist mange alternative forslag til hovedproblemet i NKS og intellektuelles rolle (BL.a.), disse har ikke kommet ut til organisasjonen slik at andre enn de som var der kunne sette seg inn i debatten. Når de store uenighetene i NKS er skjult for medlemmene flest kan en spørre seg om ikke dette er ei linje for ikke-diskusjon og løsning av motsigelser i det skjulte. Store uenigheter med ledelsen i NKS, i Oslo, samtidig med at det har vært svært vanskelig å få disse debattert har virka negativt på mange medlemmer og ført til at flere har skidd ut av organisasjonen og bidratt til å forsterke krisa med oppløsningsstendenser.

Semesteret har vært prega av mange store begivenheter, større enn på lenge. Det har vært store studentdemonstrasjoner mot nedskjæringer på universitetet rundt om i landet. Samtidig har det vært landsmøter i intereseorganisasjonene, dvs. mye ekstern aktivitet i en periode da NKS samtidig prioriterer organisasjonsbygging, studier og utvikling av politikk på ny områder som f.eks. kvinner i høyere utdanning. Alt dette er bra (allment sett) men idealistisk. Det finnes ingen konkrete prioriteringer for de oppgavene som skal løses, noe som har ført til at veldig mye har gått i oppløsning: lagsmøter, sirkler, verving, allmøter, Rød Front arbeid og annet eksternt IK-arbeid (studentting). Løsninga har vært større fordeling av arbeidet i laga og at de passive må gjøre mer, bygd på to-delingsteorien (som før nevnt). En erfaring vi kan oppsummere er at NKS planer må være konkrete og de må være realistiske, ikke almenne rammeplaner som innebærer at alle må gjøre mer for å gjøre alt, ikke for å oppfylle planen fordi den er uten målsettinger.

Det har vært satt igang diskusjoner om statens strategier for høyere utdanning og historisk materialisme i organisasjonen, men disse tar ikke form av diskusjonkampanjer der motsigelser blir satt opp og hvor den konkrete kampen får konsekvenser for linjer og politikk. På statens strategier har vi fått utviklet noe politikk (har også vært den beste debatten) men debatten kommer ikke ut over lags og AU nivå (dvs. som en debatt i hele organisasjonen) og hva er våre alternativer? Debatten blir ikke drevet framover gjennom å reise uenighet i interne/eksterne skriv/innlegg.

Ut i fra den situasjonen som hersker i organisasjonen kan vi ikke se at analysene i vedtakene fra landsmøte i NKS har vært rett, eller på noen måte har hjulpet oss i å se og løse de objektive problemene som eksisterer. Tvertimot har problemene økt i raskt tempo, og spørsmålet om NKS går en snarlig død i møte er høyst aktuelt. Situasjonen i organisasjonen er svært alvorlig når vi ser på medlemstallet og hvis den akselererende krisa fortsetter å utvikle seg vil NKS være redlagt på kort tid.

FORHOLDET MELLOM TENKINGA TIL LEDELSEN, FORBUNDETS POLITISKE PRAKSIS OG VIRKELIGHETEN NKS JOBBER I.

1) Heveomotsigelsen i NKS idag er at politikken til organisasjonen ikke samsvarer med virkeligheten forbundet jobber i. NKS mangler en tilsvarende utvikling som den partiet har gjennomgått siden 1980. Partiet har hele tiden brukt den marxistiske metoden med å utvikle politikken gjennom praksis bl.a. på kvinnekamp og faglig politikk, mens NKS i økende grad har forfalt til platt dogmatisme.

På samme måte som arbeiderklassen er studentene på deffensiven overfor borgerskapets nedskjering og omstillingspolitikk. Dette står ikke i motsetning til at til at studentene kan vinne enkelte seire i kampen mot myndighetene, men har tvert imot lagt grunnlaget for en ny studentbevegelse.

Økningen av kvinnelige studenter, som nå er i flertall på universitetene og på mange høyskoler, gjør kampen mot nedskjeringene til kvinnekamp.

Kvinnebevegelsen gjør seg gjeldene på de høyere lærstedene gjennom kvinnefronten. ML-bevegelsens stilling og den åpne klassekampene i det norske samfunnet gjør at studentene må forholde seg til disse kampene. Likevel har NKS i stor grad isolert seg fra partiet og partiets arbeid.

På tross av den bevegelsen som finnes blant studentene i høyere utdanning, er NKS i sterk oppløsning. NKS har ikke klart å bli en del av disse bevegelsene, men har i hovedsak stått utenfor. Resultatet er at NKS heller ikke kan lede disse bevegelsene, og at organisasjonen stivner.

Hovedmotsigelsen, missforholdet mellom forbundets politikk og virkeligheten, gjør seg gjeldende som underordna motsigelser på de forskjellige områdene organisasjonen jobber og særlig på de eksterne hovedområdene; interessekamp og kvinnekamp. Disse underordna motsigelsene blir vurdert forskjellig. I tillegg til interessekampen og kvinnekampen er det størst diskusjon om hvordan situasjonen i organisasjonen skal behandles og i synet på studentene generelt. På Landsmøtet fikk disse diskusjonene form av to politiske linjer som stod mot hverandre. Flertallets syn kan oppsummeres slik: Vi har politikken, men må bli flinkere til å sette den ut i livet. Og: Vi må legge vekt på å være kommunister framfor å bli mer intellektuelle. Mindretallets syn kan oppsummeres slik: Vi må utvikle ny politikk. Og: Vi må være både kommunister og intellektuelle. Den nye lederen for NKS oppsummerte linjekampene på LM i 4.mai 1/87 slik: " Landsmøte sin konklusjon var klår, - det er det kommunistiske aspektet ved NKS som er det viktigaste og ikkje at vi er studantar."

2) Den dogmatiske linja ledelsen i NKS står for, er idag den viktigste hindringa for at motsigelsen mellom organisasjonens politikk og virkeligheten forbundet jobber i, kan bli løst. den dogmatiske linja kan ikke løse den svære oppgava med å utvikle politikken og den politiske praksisen til NKS. Den utgjør tvert imot en reaksjon til en sann målsetting.

I NKS finnes en tradisjon som har sett på seg sjøl som yoktere av den "rette linja", både i partiet og blant studentene. Samtidig som denne tradisjonen ikke kunne utvikle seg i forhold til partiets praksis, utvikla den heller ikke politikken i forhold til studentbevegelsens egen praksis etterhvert som situasjonen til studentene forandra seg. (F.eks. med økt deltidsarbeid og økt studiepress.) Etter at studentbevegelsen fra 70-åra fikk sin nedtur, ble det helt nødvendig med en diskusjon om studentenes situasjon og studentenes rolle i ML-bevegelsen. Denne diskusjonen dukka opp først i forbindelse med linjekampen fram til Landsmøtet i NKS 1987, og har siden blitt holdt nede.

Tradisjonen i NKS reagerte ikke på krisa i ML-bevegelsen med å fornye seg, men tvert imot med å holde fast på den gamle "rette linja". Etter at venstre-folka gikk ut av partiet, mistet tradisjonen kontakten med linjekampene i partiet og reagerte med å bli religiøse.

3) Ledelsens dogmatiske linje undertrykker idag alle motsigelser i organisasjonen, med den følge at det ikke finnes diskusjon i organisasjonen som behandler krisa i NKS. Årsaken til dette er at den dogmatiske linja i utgangspunktet ikke aksepterer at det eksisterer objektive motsigelser. Og derfor heller ikke at det eksisterer objektive motsigelser, som må løses, i NKS.

For å forstå situasjonen i NKS idag er det nødvendig å se nærmere på motsigelsene på hvert enkelt av de viktigste arbeidsområdene, hvordan de blir formulert og hvordan de blir forsøkt utvikla/løst. Når en veit hvordan motsigelsene har oppstått, er det også mulig å forestille seg hvordan de vil utvikle seg videre.

Interessekampen:

I aksjonene mot nedskjæringene har NKS lagt ned mye arbeid. NKS har leda aksjonene i Oslo. Men alt har ikke vært like bra med dette arbeidet. Det er helt nødvendig med aksjoner, men ensidig aksjonisme er ikke bra. Interessekampen har vært prega av økonomisme og manglende politisk kamp, og frontarbeidet har vært prega av sektarisme. *1 forhold til kva?*

Vi har gått igang med å utvikle politikken på borgerskapets strategi for høyere utdanning, men det har vært lite målretta diskusjoner rundt denne problemstillinga. Diskusjonen har i liten grad blitt knytta sammen med å utvikle målsettinger for aksjonsarbeidet og arbeidet med å radi kalisere den nye studentbevegelsen. I stedet har vi skifta ut en forelda "riktig politikk" med en ny "riktig politikk". Selv om denne diskusjonen har holdt deler av NKS flytende dette semesteret, har de sektariske feila gjort det vanskelig å utvikle kampene videre og ført til at NKS nå er i ferd med å bli isolert.

Økonomisme. NKS har ikke forsøkt å gå inn i "universitetsdebatten". Men for å få politisk gjennomslag for NKS, er det helt nødvendig å kunne argumentere mot f.eks. Lønnings utspill om å ta fra jordbruket til forskning.

Vi må både diskutere hvorfor vi forsvarer universitetene mot privatisering dvs. hva vi sjøl vil med høyere utdanning. Og vi må diskutere norsk politikk idag! for å kunne forklare hvorfor Lønnings omfordelingspolitikk ikke tjener folk i Norge. I en diskusjon om omstillingene av norsk industri/samfunn og omstillinene av høyere utdanning er det helt nødvendig å trekke på partiets resurser.

lada, kalle

Uten å kunne ta den politiske kampen rundt utviklinga av høyere utdanning, kan NKS umulig styrke seg på en 17 millioner aksjon. Ledelsen i NKS mener imidlertid at vi ikke skal gå inn i "universitetsdebatten" og at en slik debatt er lite egna til å få større oppslutning om fronten mot staten.

Sekterisme i frontarbeidet. Arbeidet i aksjonskomiteen utvikla seg i sekterisk retning fordi komiteen ikke klarte å utvikle målsettinger for studentbevegelsen, og derigjennom samle aktiviteten blant studentene. Men i praksis gjorde oppslutning om frontgrunnlaget til et mål i seg sjøl, uavhengig av hvor de virkelige motsetningene stod.

Aksjonskomiteen ble sittende å arbeide teknisk fra arrangement til arrangement, uten å klare å reise diskusjonene blant studentene. Denne arbeidsmåten virka også til å undertrykke uenigheter i sjølve aksjonskomiteen fordi den forutsetter enighet i utgangspunktet. Komiteen ble etterhvert konsolidert på en svært smal plattform, mens folk med andre meninger - i realiteten sosialdemokratene - ble pressa ut av fronten. Hele SV-fakultetet ble stående utenfor aksjonsarbeidet, sjøl om aksjonene starta opp her.

I stedet for en utvikling med økt aktivitet, som i Bergen, ble den aktive gruppa i Oslo mindre og mindre.

Disse motsetningene står blant studentene i Oslo nå, etter et halvt års arbeid. Uten en større diskusjonskampanje i begynnelsen av høstsemesteret, vil det være svært vanskelig å samle studentene til nye store aksjoner. En slik diskusjon må ut til så mange som mulig. Og den må ta opp både universitetsdebatten og målsettinger med studentbevegelsen sammen med det konkrete innholdet i parolegrunnlaget. Bare politisk mobilisering kan legge grunnlaget for store nye aksjoner.

I dag står det imidlertid store motsigelser i NKS i synet på studentene og i synet på de intellektuelle. Denne motsigelsen står særlig skarpt i Oslo. Denne diskusjonen har ikke blitt tatt, og NKS har derfor store problemer med å stille målsettinger for den nye studentbevegelsen.

En svært viktig motsigelse går mellom kvinnekamp og interessekamp.

Samtidig som vi med stor grundighet har slått fast at interessekampen og kampen mot nedskjæringene på universitetene er kvinnekamp, har NKS i dag ingen konkret kvinnepolitikk i aksjonene mot nedskjæringene. (Et hederlig unntak er trønderene som har satt i gang ei kvinnegruppe på eget initiativ, og NKS er i FR og LNS.) Når vi veit at det er kvinnene som rammes hardest av nedskjæringene, burde det å utvikle konkret kvinnepolitikk i interessekampen ha høy prioritet.

Dette semesteret har NKS ledelse prioritert slik at forbundet skulle drive interessekamp fram til påskeferien for deretter å gå over på kvinnekamp og kvinners situasjon i høyere utdanning.

Resultatet er at NKS står på bar bakke i forhold til å reise kvinneperspektivet på nedskjæringene og kvinnene til kamp til høsten. Den viktigste drivkraften i denne kampen er oversett.

Når det gjelder velferd og samskipnader står universitetene og høyskolene i en svært forskjellig situasjon. Derfor er det nødvendig å utvikle konkret politikk på hvordan de forskjellige skolene skal møte velferdslova i praksis når den blir forsøkt gjennomført. Dette er også nødvendig for at NKS skal være rusta til å gå i spissen for en landsomfattende boikott av lova. I dag står imidlertid ledelsen på det standpunktet at NKS skal være for å legge ned samskipnadene, uten å gå inn på den konkrete organiseringa av studentvelferden.

Kvinnekampen:

Det viktigste aspektet ved kvinnekampen i NKS, er at alle fine vedtak ikke får noen konsekvenser i praksis.

Kvinneresolusjonen som ble vurdert som det viktigste vedtaket på Landsmøtet, har blitt sendt ut til medlemmene men i uleselig form. *kven gjorde det?*
Det viktigste eksempelet er likevel hvordan kvinnekampen har blitt skilt fra interessekampen, som vist ovenfor.

Dette innebærer også at kvinneansvarlig i NKS har blitt sterkt begrensa i sine muligheter til å gjennomføre kvinneresolusjonen i organisasjonen.

Sentralsyret har vedtatt at: NKS jenter har som særegen oppgave å slåss for proletariske linjer innad i Kvinnefronten, og således føre inn klasseperspektivet og slåss mot borgerlig feminisme.

Når NKS i realiteten ikke har noen egen kvinnepolitisk praksis, og heller ingen konkrete politiske målsettinger som sier hva proletariske linjer i kvinnefronten skal være, blir dette vedtaket meningsløst. Slike allmenne målsettinger uten noe konkret innhold kan bare bygge opp om en sektarisk praksis innad i Kvinnefronten. I dag er realiteten den at NKS har svært mye å lære av kvinnefronten når det gjelder proletariske linjer og praksis i kvinnekampen. Vedtaket fra SU snur dette forholdet fullstendig på hue.

Det er idag ikke mulig å studere og samtidig jobbe aktivt i NKS:

Dårligere studiefinansiering og økt deltidsarbeid har skjerpa knipetanga studier//arbeid sånn at de fleste studentene jobber hardt for å fullføre studiet på kortest mulig tid. Denne utviklinga gjør det også vanskeligere å drive politisk arbeid blant studentene, både fordi studentene bruker tida på å studere, og fordi vi må drive det politiske arbeidet i tillegg til å studere og jobbe.

Knipetanga gjør at NKS ere som jobber med f.eks. interessekampen raskt utvikler seg til å bli heltidsaktivister som ikke sjøl får studert. Aktivister som slåss for studentenes interesser men som ikke sjøl er studenter.

Folk som har vært aktive i NKS ei tid prioriterer etterhvert studiene sine over jobbinga i NKS, og må jobbe hardt for å ta igjen tapt studiearbeid. På denne måten blir de mest erfarne folka NKS har, ikke brukt aktivt av forbundet. Noen folk som offerer seg helt for NKS, blir aldri ferdige med noe studier og går ut i jobb uten å ha fullført utdannelsen.

Utviklinga av heltidsaktivismen gjør at aktivistene utformer politikken der hvor de jobber. Dette gjør at politikken blir ensidig praktisk retta og at medlemmer som ikke kan delta i diskusjonene på stedet ikke blir mobilisert til det politiske arbeidet. De har ganske enkelt ikke mulighet til å sette seg inn i det som skjer og blir gående passive.

NKS har idag ingen meninger om hvordan vi skal bruke faga våre og studiesituasjonen i den politiske kampen, selv om dette er hovedbeskjeftigelsen til studentene. Fordi NKS ikke jobber med fagkritikk overhodet, blir medlemmene også isolert fra medstudentene gjennom at de ikke kan bruke marxismen på faga eller diskutere politikk utfra hvordan faga blir brukt i samfunnet.

Denne motsigelsen mellom studier og politisk arbeid kam bare bygges ned ved at NKS ere også lærer seg å bruke faga i den politiske kampen. Det kan også være greit å kunne lite grunn marxistisk metode når en er ferdig utdanna og skal begynne å jobbe.

Oppløsningen av organisasjonen og nedgangen i medlemstallet skjerper denne motsigelsen ytterligere. Færre og færre må jobbe mer og mer, og stadig flere faller ifra. Løsningen kan ikke være av teknisk art eller at folk må ta seg sammen og jobbe hardere. Motsigelsen fag politikk må bygges ned gjennom å gi plass til faglig arbeid, og gjennom at organisasjonen jobber med å bruke faga politisk, dvs. ruster opp fagkritikken.

Hvordan behandler ledelsen disse motsigelsene

En deler seg i to - så Mao. Motsigelsene på interessekamp, kvinnekamp og studier / politikk viser at NKS ikke klarer å samle flest mulig i arbeid mot et felles mål. På disse feltene skiller NKS ut viktige studentgrupper, som forbundet kunne forene seg med, ifra den bevegelsen forbundet forsøker å lede.

- På interessekampen: Økonomisme og sekterisme i frontarbeidet gjør at vi ikke kan mobilisere folk på et breier politisk grunnlag enn frontparolenes ordlyd, samtidig presses sosialdemokratene ut av fronten.

- På kvinnekampen: Når vi ikke lager noen konkret politikk på kvinner i høyere utdanning, kan ikke vi mobilisere de kvinnelige studentene som politisk kraft i kampen. Når NKS i tillegg skal bekjempe andre meninger i Kvinnefronten, har NKS skilt seg fra kvinnekampen.

- NKS idag har ingen linjer for å drive fagkritikk, og gjør ingen ting for å bygge ned motsigelsen mellom studier og politisk arbeid, noe som fører til at mange medlemmer i NKS ikke kan jobbe aktivt i forbundet.

Utskillinga av andre folk skjer fordi NKS bare konsentrerer seg om den ene sida av motsigelsene. Det som framtrer som det viktigste i øyeblikket og der hvor aktiviteten er størst.

- På interessekampen: Når ensidig aktivisme gjør alle diskusjoner i fronten praktiske/tekniske, og de politiske diskusjonene mangler helt, blir det viktigste problemet at vi ikke er nok aktivister fordi vi ikke klarer å være alle steder på en gang.

- Fordi interessekampen alltid blir gjort til noe som er overordna det å jobbe med særegne kvinnespørsmål f.eks. kvinners situasjon i høyere utdanning. Blir vi hele tida nødt til å drive fram "interessekamp-arbeidet". Det krever all tida, så vi får ikke tid til å tenke på kvinnespørsmål.

- I knipetanga mellom studier og politisk arbeid, blir problemet at medlemmene ikke jobber hardt nok. At de ikke underordner seg kollektivet, men setter sine individuelle interesser over det politiske arbeidet i NKS.

Når ledelsen ikke kan se de underliggende motsigelsene, kan de heller ikke finne politiske metoder til å løse disse motsigelsene. Når moralismen heller ikke hjelper til å forandre noen ting, må ledelsen finne andre måter å løse problemene på. Ledelsen har gjort forskjellige organisasjonsspørsmål og tekniske metoder for å holde organisasjonen sammen til det mest sentrale i arbeidet sitt. Dette er ei linje som gjør organisasjonen til et mål i seg sjøl, og som derfor bidrar til å skille forbundet fra bevegelser blant studentene. Når dette allerede er hovedproblemet til NKS, blir denne linja direkte skadelig for NKS.

Noen eksempler på arbeidet med å finne tekniske løsninger på vanskelighetene:

- Det er lagt en ny sikkerhetsinnstruks som innebærer en skjerping av sikkerhetspolitikken. Allerede den gamle innstruks ble ikke gjennomført i praksis, for NKS da ville fått store problemer med å fungere overhodet.
- Det har blitt lansert en vervkampanje uten politisk innhold og uten målsettinger om å legge et politisk grunnlag for vervinga. Den såkalte vervediskusjonen legger stor vekt på å ansvarliggjøre folk, viktigheten av å vinne tillit, ha evne til å begeistre osv.
- Det har blitt lagt en studiesirkelinnstruks som går nøye gjennom hvordan en sirkel skal gjennomføres, men som ikke sier noe om hvordan sirkelen kan knyttes til diskusjonene blant studentene og til de sakene NKS jobber med eksternt. Ledelsen legger stor vekt på å finne måter å organisere forbundets arbeid mere effektivt på. Nedleggelsen av Oslo DS viser at slike tekniske tiltak ikke berører de virkelige problemene.

Linjene fra Landsmøtet:

Ledelsen i NKS har valgt å overse det fakta at det stod harde linjekamper på Landsmøtet. At de forskjellige linjene fortsatt eksisterer blir behandlet med den dypeste taushet for å gi inntrykk av at den store enheten rår og at alt egentlig går veldig bra.

Men siden disse linjene er den måten de underliggende motsigelsene kommer til uttrykk på, er det bare gjennom en linjekamp i organisasjonen at disse motsigelsene kan bli diskutert og løst.

Når ledelsen har valgt å undertrykke mindretallet i organisasjonen framfor å oppsummere synet sitt på linjekampen for å føre den videre, har ledelsen samtidig gjort seg ute av stand til å behandle de underordnede motsigelsene i organisasjonen. Siden Landsmøtet har disse motsigelsene - på interessekamp, kvinnekamp osv. - utvikla seg videre og blitt ytterligere skjerpa. Noe som igjen har ført til at også linjekampen i NKS har blitt skjerpa.

Idag står det grunnleggende motsigelser i NKS på spørsmålet om motsigelser.

Det gjelder både i behandlingen av motsigelser i organisasjonen og i synet på motsigelser generelt.

Det er store motsigelser i synet på studentene og dermed på studentenes oppgaver i ML-bevegelsen. Dette er en grunnleggende diskusjon for et studentforbund.

Spesielt kommer motsigelsene fram isynet på de intellektuelle.

De forskjellige linjene linjene som står i NKS på disse spørsmålene i dag griper inn i politikken til forbundet på alle områder. Diskusjonene rundt disse spørsmålene blir de viktigste i organisasjonen fordi resultatet av linjekampen nødvendigvis må få konsekvenser for alle sider ved forbundets politikk og arbeid.

Synet på motsetninger

Sentralstyret i NKS har endelig vedtatt en "strategisk plan" for NKS som er klar til å sendes ut. Men planen er mer en samling av "riktige standpunkter" et prinsipp-program, og ikke en strategisk plan.

"Strategisk plan" vurderer ikke situasjonen blant studentene og studentbevegelsen konkret. Den vurderer ikke hvordan NKS står iforhold til disse bevegelsene i dag. Den vurderer ikke situasjonen i forbundet eller sier noe om hvilke motsetninger som det er viktigst å løse. Den har ingen prioriteringer av de eksterne arbeidsfeltene, målsettinger for arbeidet eller politiske linjer NKS skal få gjennomslag for på de forskjellige feltene. Den behandler ikke linjekampen i forbundet på annen måte enn at det er viktig med intern ideologisk kamp mot "linja for at vi skal bli mer intellektuelle" Dvs. for i utgangspunktet å bekjempe den.

Ledelsen fører en politikk hvor det viktigste blir å plante de "riktige ideene" inn i huene til studentene og bekjempe de "gale ideene" i fronten.

Ledelsen erkjenner ikke at det finnes objektive motsetninger, og trenger derfor ikke å utvikle konkrete målsettinger som kansamle ulike studentgrupper i en felles kamp.

Siden ledelsen har fastslått de riktige prinsippene, trenger den heller ikke å undersøke om det finnes objektive motsetninger som driver fram studentbevegelsen. Det er tilstrekkelig å bekjempe alle ideologiske motstandere.

Men siden alle bevegelser består av objektive motsetninger, og måten disse motsetningene utvikler seg på bestemmer hvordan bevegelsen skal utvikle seg, er NKS tvunget til å analysere og forholde seg til disse objektive motsetningene. Bare konkrete analyser kan klargjøre hvilke målsettinger som kan samle studentene. Fordi det er umulig å fjernstyre studentene gjennom direktiv eller en freiselslære, er det helt nødvendig at studentene slåss for de felles måla ut fra egen overbevisning. Bare gjennom store diskusjoner hvor studenter deltar på et bredt politisk grunnlag, er det mulig å mobilisere mange studenter og samtidig få gjennomslag for våre linjer. Men det forutsetter at analysa er riktig, at vi er gode til å argumentere for den og at vi tolererer at folk kan ha andre ideologiske standpunkt enn oss sjøl og samtidig slåss for samme mål i fronten.

Bevegelsene blant studentene utvikler seg videre, sjøl om NKS ikke utvikler en politikk for å lede disse bevegelsene. Når NKS samtidig bekjemper andre ideologiske syn i fronten må resultatet bli at NKS isolerer seg fra bevegelsene.

I dag står ledelsen på ei linje som er både idealistisk og dogmatisk. Dette er svært skadelig for studentforbundet og for studentkampen. Denne linja er karakterisert ved at ledelsen ikke tar stilling til konkrete motsetninger. Konsekvensen blir at NKS ikke har noen politikk for arbeidet sitt, og at medlemmene får store problemer med å jobbe politisk overhodet.

Mangelen på konkret politikk og undertrykkinga av linjekampen i forbundet fører til at den demokratiske sentralismen i forbundet er fullstendig død. Det finnes hverken demokrati, politiske diskusjoner, oppsummeringer, linjekamp eller sentralisme i form av politiske linjer og prioriteringer og planer for arbeidet.

Mangelen på konkret politikk og undertrykkinga av linjekampen gjør at NKS ikke kan fungere som organisasjon, og dermed nødvendigvis må gå i oppløsning.

Synet på studentene og synet på de intellektuelle.

NKS sin praksis har vært prega av økonomisme i interessekampen, og ledelsen har avgrensa seg fra å utvikle målsettinger for studentbevegelsen og for å radikalisere den. Den har satt ensidig aktivisme foran arbeidet med å mobilisere andre studenter gjennom politiske diskusjoner. Den har vært prega av at NKS er jobber for studentenes interesser uten å studere eller bruke faga politisk. Den har ikke forholdt seg til at flertallet av studentene er kvinner.

der kan de
da
intellektuelle
grunnlag

Spørsmålet blir om studentene kan slåss for egne interesser - på et særlig grunnlag - og ikke bare utfra støtte til arbeiderklassens kamper eller utfra de "kommunistiske" ideene som NKS begeistrer studentenes hjerter med.

For å kunne utvikle en målsetting med studentbevegelsen er det nødvendig å avklare dette grunnlaget. Hvis studentene ikke har objektiv interesse av sosialismen må ML-bevegelsen nøye seg med å verve enkelte studenter. Da er det ikke grunnlag for et eget studentforbund.

Men hvis studentene har objektiv interesse av sosialismen - hvis det er et objektivt grunnlag tilstede for å ha et eget studentforbund - hvis de riktige tankene kommer fra den samfunnsmessige praksis og ikke faller ned fra himmelen, da kan studentene også aktiviseres og radikaliseres utfra sin egen situasjon som studenter, og ikke bare som heilagjeng til klassekampen.

er det einaste som legitimiserer stud.
at dei er intellektuelle? Finns det også
skilnad mellom feministen og fags-studenten?

Hvis studentene kan mobiliseres utfra sin egen situasjon, trenger vi å utvikle målsettinger for å styrke og radikalisere studentbevegelsen. Og vi trenger målsettinger både for den økonomiske, den politiske og den teoretiske kampen. For å klare å utvikle sånne målsettinger må vi analysere hva slags konsekvenser privatiseringa og omstillingene av høyere utdanning får på alle disse kampområdene.

Men er det bare ledelsens idealisme som gjør dem uinteresserte i å formulere slike målsettinger - fordi NKS har de riktige ideene allerede og det særegne ved studentbevegelsen forekommer dem unødvendig - eller har ledelsen utforma ei linje på dette spørsmålet.

Både lederen i NKS sin klargjøring: "det er det kommunistiske aspektet ved NKS som er det viktigste og ikke at vi er studentar" - og LM-vedtaket om forbundets særegne oppgaver, som ikke sier noe om det særskilte grunnlaget for en bevegelse blant studentene, viser at det er tilfellet. LM-vedtaket deffinerer studentene slik: "Studenter tilhører det intellektuelle skiktet, og må som sådan arbeide hardt for å forandre sin verdensanskuelse. I motsetning til arbeiderklassen utvikler vi lettere en småborgerlig individualisme som motsetter seg underordning under kollektivet. Ved å lære av arbeiderklassen, kjempe og studere hardt kan vi imidlertid bli en kjempemessig kraft i arbeiderklassens tjeneste."

Situasjonen er imidlertid den, at NKS i alt for liten grad forholder seg til at forbundet arbeider blant studenter. Dette er nettopp hovedproblemet til NKS. Ei linje som fastholder at det skal være sånn er ødeleggende for NKS.

Skal vi slåss for at folk fra arbeiderklassen skal få studere og bli intellektuelle, og samtidig slåss for at intellektuelle som er kommunister skal holde opp med å være intellektuelle? Hva er da vitsen med høyere utdanning?

I den "strategiske planen" er denne linja utviklet videre. Første punkt under kapittel 7. Støtte til arbeidarklassen, lyder slik: "7.1 NKS er ein reiskap for arbeidarklassen i Noreg. NKS si oppgåve er å kjempe for sosialismen/kommunismen blant studentane. Trass at interessekampen har høgste prioritet denne perioden, må organisasjonen ikkje forsømme arbeidet med å skape einskap mellom studentar og arbeidarar, tafta på ei klassekampline."

Her blir det gjort helt klart at studentenes kamp for egne interesser står i motsetning til arbeiderklassens kamp.

kan vera avslutt

Det finnes forskjellige typer intellektuelle, fra statsadvokaten til sosionomen ved Utenskolen i Oslo. Intellektuelle tar også forskjellig politisk standpunkt og brukerarbeidet sitt forskjellig. Det er stor forskjell på statsadvokaten og Harald Stabel her. Eller Liv Finnstad.

Felles for studentene kan en si at de er ei gruppe som lærer seg intellektuelle arbeid mens de er i studiesituasjonen. Det er noe av vitsen med høyere utdanning.

Landsmøtets definisjon av studentene: "Studentene er en del av det intellektuelle skiktet, og må som sådann forandre sin verdensanskuelse." er en idealistisk definisjon av studentene. Vi veit at studentene er under utdanning og at 70% jobber deltid.

Følgen av LM-vedtaket må bli at intellektuelle pr. definisjon har feil verdensanskuelse, og at studentene har objektiv interesse av sosialismen bare hvis de forandrer sin verdensanskuelse.

Hvis vi mener at studentene har objektiv interesse av sosialismen, kan vi gå over til å se på hvordan motsigelsen mellom studenter og arbeidere kan løses sånn at vi oppnår enhet mellom studenter og arbeidere. Denne motsigelsen kan ikke defineres vekk. Derfor er det studentforbundets oppgave å løse den konkret gjennom det daglige arbeidet.

For det første må studentene slåss for sine egne interesser bl.a. gjennom økonomisk kamp mot staten.

For det andre må studentene drive politisk kamp bl.a. støttearbeid.

Og for det tredje må studentene drive vitenskaplig kamp:

Det er feil at intellektuelle pr. deff. må forandre sin verdensanskuelse.

Liv Finnstad er bare et eksempel. At studentene utdanner seg til intellektuelle arbeid får to viktige konsekvenser for arbeidet til NKS. Også på dette området må motsigelsen studenter arbeidere løses konkret.

Hovedbeskjeftigelsen til studentene er faglig/teoretiske studier. Dermed blir fagkritikk en måte å lære folk marxismen for å gjøre dem til kommunister. Vi kan bruke marxismen som en resurs på faga eller vi kan la være. Fagkritikk kan legge grunnlaget som utløser større kamper.

Det andre er at studentene utdanner seg til å ta vitenskapelig og intellektuelt arbeid når de er ferdig utdanna. Her har NKS et stort ansvar for å fostre kjempende kommunistiske intellektuelle. Dette er et spørsmål om politisk kamp, men også noe folk må læres opp i. Nemlig å bruke marxistisk metode og drive sjelstendig vitenskaplig arbeid. Denne oppgava er viktig både for å styrke NKS og for hele ML-bevegelsen.

4) Motsigelsen i NKS blir antagonistisk av karakter fordi ledelsen har utviklet en praksis med en overbyggende ideologi, som sier at problemene i organisasjonen skal løses gjennom at alle motsetninger blir stempla som avvik og bekjempe.

Ledelsen gjør ingen ting for å drive fram linjekampen i organisasjonen, men ser på den som et problem som må holdes nede og ikke bli synlig for medlemmene. Innad i organisasjonen prøver ledelsen å opprettholde en monolittisk enhet hvor ledelsen allerede står for alle de riktige prinsippene. Ledelsen kan bare opprettholde et sånt bilde av seg selv overfor medlemmene gjennom å unngå å ta opp de virkelige motsigelsene til diskusjon.

Linjekampen i organisasjonen må bli antagonistisk på grunn av ledelsens praksis og tenking som ikke tar opp motsigelser. Når disse motsigelsene blir formulert og kommer opp på tross av ledelsen, oppfatter ledelsen dette som en trussel, som den må bekjempe. Dermed kan linjekampen i NKS bare ta en antagonistisk form.

Linja i opposisjon til ledelsen blir gjort til representanter for feil ideer. Ledelsen har helt siden Landsmøtet vurdert mindretallslinjas folk som ei gruppe med hensikt å ødelegge studentforbundet. (Uttalelse fra nest-leder på et møte i sentralstyrets arbeidsutvalg.)

Mangelen på politikk og politiske metoder for å mobilisere medlemmene, gjør at ledelsen konsentrerer seg om den tekniske gjennomføringa av "det særegne organisasjonsarbeidet". Ledelsen reagerer på fortsatt oppløsning i forbundet med en sterk moralisme, som blir rettfærdiggjort gjennom å vise til allmenne "kommunistiske organisasjonsprinsipper". Sitat fra "strategisk plan" avsnittet om intern ideologisk kamp: "Internt er det òg viktig å kjempe for dei kommunistiske organisasjonsprinsippa. NKS må ta eit medvite oppgjær med alle forsøk på å uthole den demokratiske sentralismen og tryggingspolitikken til forbundet. Vi må legge vekt på å utvikle en kollektiv stil i laga og dei andre organa i NKS sånn at vi kan forplikte kvarandre. Vi må ha ein stil med aktiv kritikk og sjølvkritikk, der det blir forventet at vedtak og avtalar blir fulgt opp."

I en situasjon der store deler av forbundet ikke fungerer og den demokratiske sentralismen er satt fullstendig ut av funksjon fordi ledelsen ikke driver fram noe politikk overhodet, blir disse "kommunistiske organisasjonsprinsippene" opphøya til å bli NKS sin politikk. Denne ideologien er det effektive redskapet ledelsen bruker for å undertrykke all opposisjon og all sjølstendig tenking i forbundet. Nye medlemmer blir skremt halvt fra vettet.

I en situasjon der medlemmene er isolert fra hverandre, laga ikke fungerer og medlemmene ikke har noen konkret politikk å forholde seg til, fungerer denne ideologien til å legge all skyld for situasjonen i forbundet over på enkelte medlemmene og samtidig til å skjule ledelsens egen rolle.

I realiteten har medlemmene valgt mellom aktiv og sjeloppofrende underkastelse under den moralske ledelsen, eller bli frustrerte / passive og trekke ut av det aktive organisasjonsarbeidet. Når enkeltmedlemmer blir fullstendig utslitt med den følge at de ikke klarer å løse oppgavene de har tatt på seg, er ledelsens praksis å stemple vedkommende i vedtaks form og kreve underkastelse/sjølkkritikk uten å gjøre undersøkelser eller ville undersøke årsakene til slike sammenbrudd. Hvis det kjetteske medlemmet ikke tar sjølkkritikk, er metoden å stemple medlemmet ytterligere for å presse vedkommende ut av verv og aktivt arbeid.

Denne ideologien og praksisen med aktiv bekjempelse av mindretallet i organisasjonen og krav til medlemmen om aktiv underkastelse, står ikke i motsetning til ledelsens "kjempe omsorg" for medlemmenes underkastelse eller i motsetning til linja med sekterisk aktivisme i det eksterne arbeidet. Tvert imot.

I perioden etter Landsmøtet har flertallsfolka i sentralstyrets arbeidsutvalg utvikla og konsolidert seg på denne linja. Dette innebærer at motsigelsen mellom linjene i organisasjonen ikke kan skjerpes ytterligere uten at enten mindretallsfolka blir pressa ut, eller organisasjonen går i oppløsning. Både flertall og mindretallsfolka ønsker å opprettholde NKS som en samla organisasjon.

5) Ingen organisasjon kan fungere uten levende motsigelser som driver framover politiske arbeidet. Uten diskusjoner og linjekamper i NKS, må problemene med at organisasjonen ikke fungerer som organisasjon nødvendigvis forsterke seg. Utviklinga mot fullstendig oppløsning av organisasjonen vil derfor fortsette, og motsigelsene som står i NKS må bli ytterligere skjerpa.

Motsigelsene i NKS har gjort seg gjeldende i lang tid. Nå er imidlertid krisa i organisasjonen sterkt akselererende. Dette halvåret har alle politiske distrikter i forbundet opphørt. Et distrikt er oppløst. I det største distriktet fungerer ikke laga lenger. Her består NKS bare av ledelsen og en uorganisert flokk med folk. Karakteren av motsigelsene og mangelen på linjekamp har gjort det umulig for mindretallslinja å reise de grunnleggende motsigelsene i organisasjonen. Ledelsen i NKS v/ flertallsfolka proppaganderer at situasjonen ikke er alvorlig og at NKS i hovedsak er inne i en positiv utvikling.

Hvordan fungerer tenkninga til ledelsen og hva er det teoretiske grunnlaget for denne ?

Vi vil hevde at NKS sine 3 hovedproblemer er :

- 1) Den mangler analyser og politikk for den gruppa den jobber iblant dvs. studentene og politikk i sin allminnelighet.
- 2) Vår evne til å utvikle og målrette de virkelige bevegelsene umuliggjøres.
- 3) NKS som organisasjon er i ferd med å gå i oppløsning.

Hvordan henger disse 3 spørsmålene sammen ?

Vi vil hevde at de kan førestilbake til forhold:

- 1) Ledelsens verdensanskuelse
- 2) NKS sin manglende tradisjon med å være en egen, sjølstendig organisasjon.

Forsøk på å beskrive den dominerende anskuelsesmåten i NKS sentralstyre (de konforme - de like)

De anke og naive forestillingene som danner grunnlaget for ledelsen i NKS sin verdensanskuelse finnes i den klassiske idealismen. De anser at deres kritiske tenkningsakt, som består av en håndfull allmenne prinsipper, vil medvirke til det beståendes undergang. Disse allmenne prinsipper eller ideer har ledelsen forsøkt å samle i et skriv kalt strategisk plan. Siden virkeligheten allerede er avdekket fyller ledelsen organisasjonen med moralske praktiske og metodiske knebøyninger. De konformes reelle kamp føres mot medlemmer som utgjør, eller kan tenkes å utgjøre en trussel mot de nevnte praktiske og moralske nevnte kategorier. I deres bevissthet fremtrer altså den virkelige kampen som en kamp mellom de lojale og de illojale, mellom de aktive og passive, mellom de retttroende og kjetterne. Denne kampen karakteriseres som en kamp mot liberalismen. Ledelsen fører alle problemer tilbake til medlemmenes moralske karakter. Følgelig blir deres kamp, en kamp for moralsk opprustning og mot avvik. Bevist eller ubevist har de gjort dette til et hovedspørsmål i organisasjonen.

Medlemmene skal med dette evangelium befris gjennom en tillegnelse av en høyere kommunistisk moral og på denne måten forandres til nye mennesker med kommunistiske perspektiver. Denne underkastelsen skal skje med en kommunistisk begeistring som måles i antall arbeidsoppgaver som blir utført. Underkastelsens form kjennetegnes ved en

undertrykkelse av studentsida av aktivitetene (dvs. interesse for fag og teoretiske og ideologiske spørsmål). I NKS er det kommunist sida som skal dominere (redskap for arbeiderklassen), noe som uttrykkes ved at ingen kan fullføre universitetsstudiene skikkelig og samtidig oppfylle oppgavene som blir stilt i organisasjonen.

På denne måten blir de konformes illusjon, deres forestilling om praksis, forvandlet til den eneste bestemte og aktive makt, som undertrykker og skiller ut bevisstheten om den illusjonløse virkelighet.

Hva er det teoretiske grunnlaget for denne verdensanskuelsen ?

For å forstå hvordan denne idealismen og dogmatismen har vokst fram til å bli en så dominerende plante i NKS, og navngi den tragikomiske kontrast mellom disse helters virkelige prestasjoner og illusjonene om disse prestasjonene, er det nødvendig å betrakte det teoretiske grunnlaget for dette skuespillet.

- 1) Den dialektiske materialistiske verdensanskuelsen hevder at for å forstå utviklingen av en ting og for å forandre tingen, må vi studere dens indre og dens forhold til andre ting. Vi vil hevde at ledelsen i NKS ikke forstår stort at denne loven om motsetningenes enhet, noe som særdeles skarpt avsløres i deres praksis, eller mangel på denne.
- 2) Vi har allerede pakt på at utgangspunktet for all aktivitet og planlegging er et antall prinsipp og ideer. Dette syspunktet deler ledelsen i NKS med f.eks. Platon som hevder at det eneste som finnes er nettopp ideene. For dette har da også Platon fått tilnavnet idealismens far.
- 3) Siden det i denne bevissthetsformen kun finnes riktige og gale standpunkter, må det opprettes en enhet som i utgangspunktet utelukker andre synspunkter. Diskusjonens hovedformål blir å løse tekniske spørsmål.
- 4) Siden reelle motsigelser skilles ut og undertrykkes, blir det forsøkt å opprette en evig opphøyd enhet: Den monolittiske.
- 5) Dennes enhetens bevissthetsformer har sitt grunnlag i en holdning som betrakter verden som statisk og stillestående, som ser på utvikling som minskning og økning og som gjentakelse.

- 6) Siden den virkelige verden kjennetegnes med en evig forandring, blir det overordna for de konforme å bringe kampen inn i virkelighetens skygge, dvs. den allerede oppsumerte virkelighet (Idéene).
- 7) Undersøkelser og analyse av den verden, som de konforme logisk oppfatter som en gjennspeiling, er sjølsagt formålsløst, med den konsekvens at utvikling av teori blir umulig og aktivt bekjempa.
- 8) Siden praksis skjer løsrevet fra teorien blir ikke praksis^{en} kilde til kunnskap, men en prosess hvor arbeidsoppgavene blir uendelige. (alle ting må kontinuelig læres på nytt).
- 9) Det ikke lenger målsettingene om den aktive forandringa som er viktig, men normene og underordninga. Organisasjonen blir målet i seg sjøl, den illusoriske verden skal dyrkes i medlemmenes bevissthet.
- 10) Dette skaper en redsel for å granske den virkelige verden hos medlemmene. Å tenke sjøl er illojalt. Dette fordi det representerer en trussel mot det NKSianske system. Ledelsen møter slike forsøk med en inn-skjerping av disiplin, sikkerhet og demokratisk sentralisme.
- 11) Motsetninger som kommer opp blir behandla som feilaktige standpunkter som må bekjempes. I dette lojalitets systemet blir enkelt medlemmer som ikke oppfyller forpliktelsene stempla og skilt ut.
- 12) En dogmatisme som ikke forholder seg til virkeligheten vil med nødvendighet uttrykkes seg i en moralisme overfor medlemmene. Toppunktet i dette moralske system skjer ved at medlemmene gjennom hardt arbeid tillegner seg de kommunistiske perspektiver.
- 13) Denne religiøse oppfatninga av marxistisk debatt og teori, forvandler marxismen fra å være en levende, vitenskapelig teori til å bli en tvangstrøye som aktivt hindrer marxismen fra å undersøke virkeligheten.
- 14) Denne idealistiske verdensanskuelsen representerer i dag den viktigste hindringa for at det store arbeidet med å løse de tre oppstilte hovedproblemer i NKS blir mulig og vil være en kilde til NKS sitt endelige sammenbrudd.

TIL BERETNINGA FOR OSLO-NKS T PERIODEN 1986 - 1987.

Nestleder i MØ har skrive vi beretning for Oslo-distriktet. Den er ganske omfattende, men den er oversiktlig og nestleder tar klart standpunkt til de linjekampene som har stått i Oslo og som også stod på landsmøtet. I tillegg til å være et helhetlig politisk dokument vurderer beretninga også den konkrete utviklinga og dagens situasjon i Oslo-distriktet. Dermed er den på å legge et brukbart grunnlag for diskusjonene på Oslo-Årsmøtet. Da jeg sjøl ikke er enig i alt som står i beretninga, snarere tvert imot, vil jeg i dette innlegget forsøke å klargjøre en del standpunkter sånn at delegatene kan ha mer enn ett syn på saka å ta utgangspunkt i.

Beretninga er også det første tilfellet av at flertallsfolka fra landsmøtet formulerer standpunkt sine som en helhet. Dermed får den politiske diskusjonen rundt beretninga også en viss relevans for medlemmer utafor Oslo.

Jeg oppfatter hovedtrekkene i beretninga som følger, og refererer fritt med utgangspunkt i konklusjonen:

"Ett av de mest iøyenfallende ytre motsetningsforholda er det mellom vervepotensialet i Oslo NKS og den reelle medlemsutviklinga. Oppgava vi står overfor er å avdekke de indre årsakene til dette misforholdet."

Beretninga finner ikke årsakene i prioriteringene, interessekamp og organisasjonsbygging. Innafor interessekampen gjelder det å finne fram til brukbare måter å organisere enhetsfronten på. Det gjelder både plattform og paroler.

"Organisasjonsbygging som hovedoppgave sikrer at vi jobber videre med de interne årsakene som hindrer oss i videre framgang, forutsatt at vi finner fram til kjerna i problemene, stiller rett diagnose og foreskriver riktig medisin."

"Årsakene ligger heller ikke i måten vi har organisert Oslo NKS på." - Da finnes det ikke så mange muligheter igjen. Beretninga finner ikke noen årsaker til den akselererende oppløsninga i Oslo hverken i prioriteringene av arbeidsfelt, i den politiske praksisen sjøl eller i måten organisasjonsarbeidet blir drevet.

No vart det spanande, bla um!

Her velger jeg å sitere to avsnitt i sin helhet fordi dette er det klareste eksempelet noen gang på at ledelsen i NKS har forfalt til den reineste idealismen:

"Hovedårsaken til misforholdet må ha noe med entusiasme å gjøre. Vi klarer ikke å skape den nødvendige entusiasmen for å bli med i NKS dersom vi ikke sjøl er entusiastiske på vegne av organisasjonen. Og denne entusiasmen mangler for en stor del idag. Den skyldes dels mangelfull avklaring på de spørsmåla som utgjør de negative faktorene overfor omlandet, og dels den demoraliserende oppløsnings-tendensen og atomiserte praksisen i de fleste laga.

Medlemmene, laga og Oslo NKS som helhet må mobiliseres til å fungere som er enhetlig og slagkraftig kollektiv. Det fordrer at vi arbeider videre med analyse og avklaring på de spørsmåla som hemmer oss. Vi må komme til avklaring på sosialismesynet vårt og føre videre diskusjonene fra sommerleiren ifjor. Vi må komme til avklaring på spørsmålet om forholdet mellom de intellektuelle og arbeiderklassen, og spørsmålet om organisasjonsmodell og -innhold, slik at vi kan proppagandere dette på en vinnende måte i studentmassen." Sitat slutt.

Avsluttende i konklusjonen kommer en del imperativer:

- Vi må utvikle miljøet i laga, slik at de fungerer som godt organiserte kampanheter.
- Vi må slåss for å holde i hevd de kommunistiske organisasjonsprinsippene, og slåss mot oppløsnings-tendensene og demoraliserende praksis.
- Vi må motarbeide destruktivt prestisjerytteri og forsøk på å så splid mellom NKS-medlemmer. (Jeg håper dette må vedtas i Oslo før forbudet mot å trykke dette ydmyke innlegget blir effektivisert.)
- Vi må søke å utnytte de positive sidene ved moderne organisasjonsteori og forene disse med den demokratiske sentralismen. (Jeg vil gjerne se ei analyse som forsøker å forklare hvorfor den demokratiske sentralismen ikke fungerer i NKS idag, for jeg støtter forsøket på å innføre Janne Carlson istedet for demokratisk sentralisme.)

Og til slutt:

"Oslo NKS står overfor en betydelig korrigeringsoppgave, både ideologisk, politisk og organisatorisk." Dette må drøftes litt nærmere - jeg trodde alt vi gjorde politisk og organisatorisk var bra? Og sånn lyder aller siste avsnitt: "Dersom det lykkes oss å skape en mer grunnfesta forståelse for og identifikasjon hos oss sjøl med målene, politikken og organisasjonen til NKS, vil vi virkelig bli istand til å realisere det potensialet som vi står overfor i dagens situasjon." Jeg kan ikke noe annet enn å oppfatte dette som et program for en ny religion. Problemet er bare at alle medlemmene i NKS må omvendes først, Frelses på Ny. Egentlig må jeg si at en kamporganisasjon hvor alle skal tenke likt og i tillegg være begeistra, skremmer meg litt. Jeg kan ikke se at det er noen kommunistisk organisasjon. Jeg er glad folk er forskjellige og at Oslo-NKS ikke er sånn!

Påstanden om at ledelsen har forfalt til den reineste idealismen, er en stor påstand. Og en alvorlig sak hvis påstanden er sann. Både fordi en sann påstand må få store konsekvenser for utviklinga av politikken til NKS, og fordi folk som er idealister ikke er marxister.

Derfor må en sann påstand begrunnes godt. Kritiske bemerkninger alene blir jo lett til idealisme det og.

Hvis jeg ikke hadde sånne grunner ville jeg heller ikke reist påstanden.

Fordi idealismen gjør at de virkelige problemene blir oversett og framtida til Oslo-NKS blir gjort om til et spørsmål om medlemmene har de riktige ideene i hodene sine, til et spørsmål om entusiasme, blir det dessuten helt nødvendig. Uten at de virkelige problemene kommer fram, kan de heller ikke løses, og organisasjonen vil fortsette å løse seg opp, mens medlemmene blir mer og mer deppa.

Ett av de mest iøyenfallende ytre motsetningsforholda er det mellom vervepotensialet til Oslo NKS og den reelle medlemsutviklinga, slår beretninga fast. For meg blir dette et spørsmål om den politiske praksisen til Oslo NKS svarer til forholda medlemmene jobber under, om politikken svarer til virkeligheten. For å undersøke dette problemet er det nødvendig å undersøke både virkeligheten og bevegelsene rundt Oslo NKS, situasjonen i Oslo NKS internt og tilslutt hvordan denne motsikelsen blir forsøkt løst gjennom medlemmenes politiske praksis.

Beretninga stiller ikke spørsmålstegn ved den politiske praksisen til NKS i det hele tatt. Den er grei. Den vurderer heller ikke bevegelsene blant studentene konkret. Den tar ikke opp problemet med hvordan NKS konkret fungerer i forhold til virkeligheten rundt forbundet, i det hele tatt. 2

Hvordan forsøker beretninga da å avdekke de indre årsakene til dette misforholdet? For det første: Hverken kommunisme eller organisering er "in" blant studentene i dag. Kommunismen som praksis led skipbrudd i folks øyne mot slutten av 70-tallet. Kommunismen som teori kom opp i ei voldsom krise. Fordi sosialismen har rast sammen i Kina. Kommunismen som bevegelse råtnet opp innenfra i de fleste landa i 1. og 2. verden. Når det gjelder organisering er det slik at: "Den grunnleggende småborgerlige klassekarakteren (til studentene min anm.) fostrer en hang til individuelle løsninger. Den klassebestemte motvilje mot å organisere seg kommer altså i tillegg til de andre negative faktorene."

Begge disse forklaringene er reint idealistiske. Konsekvensen må bli at studentene

bare kan organiseres gjennom en rein frelsesgjerning. I tillegg blir det faktum at studentene reiser seg til kamp mot nedskjæringene og slåss for egne interesser og av egen kraft fullstendig oversett.

NKS sin oppgave i studentkampen blir å gå inn i ledelsen av bevegelsen med de riktige ideene og parolene. Det er ikke nødvendig å jobbe fram konkrete målsettinger for bevegelsen sammen med de andre studentene for å mobilisere flest mulig utfra deres egen situasjon. Da trenger NKS heller ikke å lage konkrete analyser og undersøkelser av studentbevegelsen.

Dette er i grunn og bunn et standpunkt som mener at studentene ikke har objektive interesser av sosialismen.

Konklusjonen blir at det viktigste NKS kan gjøre for å styrke seg, er å avklare sosialisme-synet sitt. Dette er en reint idealistisk måte å løse det oppstilte problemet på. NKS sin politiske praksis blant studentene er helt utelatt fra forklaringa.

Beretninga analyserer styrken til Oslo NKS idag som følger:

- Vi blir identifisert med aktivisme.
- Vi blir identifisert med kamplinja.
- Vi er på parti med arbeiderklassen.
- Vi er på parti med kvinnene.
- Vi er på parti med den 3.verden.
- Medlemmene nyter stor tillit.
- Mange er gjennomsyra av et godt klassestandpunkt, setter revolusjonens interesser foran sine private og jobber oppofrende for organisasjonen.
- Noe av nøkkelen til framgang ligger i om vi klarer å utløse alle de positive resursene som ligger i medlemsmassen, om vi får til å handle slagkraftig som et enhetlig kollektiv. Problemet er bare hvordan.

*er Kalle
usand i
del?*

På denne måten blir spørsmålet om framgang et reint organisatorisk spørsmål. La oss se litt nærmere på hvordan dette er tenkt løst, for problemet er at mange av laga er delt i to. "ved at den ene delen står for mesteparten av aktivistarbeidet, mens den andre delen er dårlig mobilisert."

Oppgaven blir dermed å styrke de positive sidene ved å mobilisere alle til å bli oppofrende aktivister. Dette blir ledelsens framste oppgave. At den

herskende linja med en ensidig og upolitisk aktivisme kanskje er en av årsakene til oppsplittinga, blir ikke tatt opp. At NKS er iferd med å gå fullstendig i oppløsning med den politikken og praksisen som har blitt ført, får som eneste konsekvens at vi må fortsette som før, bare mye hardere og mer effektiv. Ikke til å undre seg over at krisa er akselererende.

*politisk
mobilisering
i. v. v. v.*

33
har vi overt på spørsmålet "oppløsnings"tendensene" i Oslo NKS og på grunn av den demokratiske sentralismen i organisasjonen i Oslo.

i Hansi

Først et lite spørsmål. Beretninga skryter sann av linjekampene og diskusjonene i Oslo NKS. Hvor mange NKSe i Oslo har lagt merke til dette?

Jeg synes det er påfallende hvor lite ledelsen mener, hvor lite politikk lederne har kjørt ut til diskusjon. Det er sant at det har vært kjørt ut to innledninger.

En om borgerskapets strategi for høyere utdanning og en om kvinner på universitetet. Men tror ledelsen at det blir noen diskusjon hvis ledelsen ikke sjøl tar stilling til spørsmålene, eller har laga oppsummeringer av diskusjonene etterpå?

Ledelsen har ikke gått ut og tatt standpunkt til viktige og kontroversielle spørsmål for å sette igang en debatt.

Sjøl har jeg skrivi innlegg i hvert nr. av 4.mai og stillt spørsmål til ledelsen, men jeg har ennå ikke fått svar derfra på spørsmålene og standpunktene mine om landsmøtevedtaket om studentforbundets særegne oppgaver. Sjøl om jeg har gått direkte til den som skreiv vedtaket og bedt om det.

Hvem har sett noe til ledelsens opplegg for behandle linjekampene fra Landsmøtet?

Hvem har sett politiske utspill som sier hva ledelsen mener om disse sakene?

Beretninga er faktisk det første eksempelet på noe sânt. Den ramser opp en lang rekke spørsmål det står motsigelser på. Men den tar bare stilling til to av dem, nemlig det om demokratisk sentralisme og spørsmålet om forholdet mellom NKS og arbeiderklassen. Ellers er beretninga fattig på politiske standpunkter og vurderinger. Enten er politikken helt grei, eller så er ei sak ikke et politisk spørsmål i det hele tatt.

Når beretninga behandler disse linjekampene kommer følgende ramse, sitat:

"Særlig var diskusjonene rundt NKS-landsmøtet skarpe. Det dannet seg et flertall og et mindretall, som i mange avstemninger seinere har fulgt hverandre, i.e. i ledelsen. Det har vært en tendens til skyttergravstil heller enn konstruktiv kamp, en tendens som kan true enheten i hele organisasjonen dersom det ikke lykkes å bekjempe den. Linjekamper må utkjempes med grunnfesting av enheten som siktemål, dersom de skal styrke NKS. I motsatt fall vil resultatet bli splittet. Dette er harde beskyldninger mot et mindretall som ikke har hatt mulighet til å ta opp motsigelsene utafor ledelsen fordi flertallsfolka sjøl har unngått å ta stilling til kontroversielle spørsmål overhodet!"

fr. LM.
Men flertallsfolka har allerede i utgangspunktet helt fra Landsmøtet vurdert linjekampen som antagonistisk. Sjølvsamme nestleder som har skrivi det siterte avsnittet foran har uttalt at det var så mye følelser i sving blant mindretallsfolka på Landsmøtet at han har vært redd for at mindretallsfolka ville ødelegge organisasjonen etterpå. Et annet ledende flertalls-kader oppsummerer linjekampene dette semesteret med at vi kan ikke ha denne tendensen til blokkdannelser som har utvikla seg etter Landsmøtet. Vi kan ikke la disse diskusjonene fortsette. Det har vi ikke råd til som liten organisasjon. Dette kan vi ikke tolerere hvis vi skal styrke det videre arbeidet. Sann er det denne diskusjonen i ledelsen foregår!

Da blir det litt vanskelig å utkjempe en linjekamp med grunnfesting av enheten som mål. Hva slags enhet er det mulig å være med på å drive fram når premisset er at enten skal man være enig med ledelsen ellers blir man bekjempa? Saken er at flertallsfolka i ledelsen har bestemt seg for at det har vært en splittelse i organisasjonen - helt fra Landsmøtet.

Vanligvis er ikke dette noe problem i en kommunistisk organisasjon. For hvis Landsmøtet velger en ledelse etter styrkeforholdet på landsmøtet og i organisasjonen ellers, vil dette styrkeforholdet også avspeile seg i linjekampene etter Landsmøtet, både i ledelsen og i organisasjonen. Hva er det da flertallsfolka i den daglige ledelsen er så redde for. Er de så redde for utviklinga av en linjekamp i organisasjonen at de må bruke udemokratiske metoder for å holde den nede?

Denne behandlingen av linjekampene får ikke mindre betydning når Oslo ikke har hatt et eget politisk fora til å formulere politikken for distriktet. Som alle veit ble Oslo DS lagt ned etter Landsmøtet. Når det som var mindretallslinja på Landsmøtet samtidig var den linja flertallet i Oslo og Oslo DS, stod på blir denne framgangsmåten å ligne med knebling.

Organisasjonen i Oslo har store problemer idag.

Her er det allerede påpekt ei utvikling hvor det skjer en to-delning av medlemmene. Den ene delen er aktivister, mens den andre delen blir passive. I Beretninga blir det sitert fra Lagslederkonferansen i Oslo: "LK har behandla den organisasjonsmessige situasjonen i Oslo NKS, og konkludert med at det er en sterk oppløsningstendens i de fleste laga. Det må være den av årsmøtets viktigste oppgaver å avdekke røttene til disse tendensene og streke opp tiltak for å løse problemet."

Det kunne kanskje være verdt å forsøke å gjøre ei analyse eller vurdering av hvorfor dette skjer, på dette stedet i beretninga. Hvorfor er det nesten ikke politiske diskusjoner i laga. Hvilke konsekvenser får det? Men det er ikke forsøkt. I stedet går Beretninga over til å referere motsigelsene som står på spørsmålet om demokratisk sentralisme. Her er det igjen nødvendig å sitere Beretninga fordi disse avsnittene gir begrunnelsen for at det viktigste for Oslo NKS i dette spørsmålet må være å bekjempe de folka som er uenige i den demokratiske sentralismen blir praktisert på i NKS.

Dette er enda et godt eksempel på at det er mye viktigere for flertallsfolket å bekjempe det de ser som feil ideer i hodene til medlemmene istedet for å gå i dybden for å finne årsakene til et fenomen som må ha helt andre politiske årsaker enn den mangel på entusiasme som Beretninga lanserer som hovedårsaken til problemene. Dette er igjen et godt eksempel på den idealismen som foretrekker å finne syndebukker å skyld på framfor å gjøre undersøkelser sjøl.

"I landsmøtebevegelsen ble praktiseringa av den demokratiske sentralismen heftig diskutert. Det var generell enighet om at det har vært mange brudd på direktiver, vedtektene og sikkerhetsinstruksen, og at vedtak og frister ofte ikke ble overholdt. Dette gjaldt ikke minst i den sentrale ledelsen sjøl.

Men det var stor forskjell på hvordan man reagerte på en slik praksis. En fløy har søkt å bagatellisere problemet, kalt det for unnlatelsessynder, og gitt mangelfull politisk mobilisering eller idealisme i planlegginga skylden. Den andre fløyen har sett på liberalismen på dette området som en stor fare for NKS sin eksistens, dersom dette får utvikle seg, og de har foreskrevet en ideologisk kamp for prinsippet om demokratisk sentralisme for å korrigere avviket. Den siste fløyen fikk felrtall på landsmøtet.

Det er viktig å komme videre på denne diskusjonen, dersom vi skal utvikle enheten om nødvendigheten av kommunistisk organisering og hvordan demokratisk sentralisme skal praktiseres. En innfallsvinkel er for eksempel å ta fatt i framstillinga av den demokratiske sentralismen som noe negativt. Det virker som enkelte, også innafør vår organisasjon forbinder den demokratiske sentralismen med hierarkiske og mekaniske organisasjonsmodeller som hører fortida til. Det disse gjør, er å forveksle byråkratiske trekk ved kommunistpartienes historie, med prinsippene om den demokratiske sentralismen."

like fort er det sinn at den demokratiske sentralismen ikke fungerer i Oslo, med oppheven av luga, mangel på politiske diskusjoner o.s.v. - Og også sånn at Beretningene stiller dette som et spørsmål om overbevisning, om folk har de "rikelige ressurser" i huene sine. I tillegg går nestleder inn for at den demokratiske sentralismen fornyes. La oss se litt på denne fornyinga og hva slags organisasjon som blir konsekvensen av den.

Noen trekk ved den nye modellen, mine understrekninger, resten er sitat:

"-utvikling av initiativet, ansvaret og beslutningsprosessen på laveste nivå i organisasjonen.

-utvikling av den horisontale kommunikasjonen og samvirket mellom sideordnede ved løsning av oppgaver, framfor vertikal beskjedgivning.

-nedbrytning av spesialiseringa, ved at alle medlemmer får utvikle sine forskjellige sider og delta såvel i planlegging, beslutning som utførelse.

-rikere og friere informasjonsflyt, som også rustet opp medlemmenes kompetanse til å delta i beslutningsprosessene.

-utvikling av klarhet og enhet om organisasjonens målsettinger, slik at medlemmene orienteres mot disse heller enn metodene og midlene. Her kommer begrepet "organisasjonskultur inn", med vekt på medlemmenes identifikasjon med organisasjonen, dens politikk, målsettinger, ledelse osv."

"Dersom vi klarer å forene det positive innholdet i disse begrepene med våre krav til sikkerhet og vedtektene ellers, kan det bli et brukbart utgangspunkt for organisasjonsbygginga i neste periode. Noe av nøkkelleddet her er positiv identifikasjon og stolthet over det å være kommunist og medlem i NKS."

Hvordan denne politikken skal settes ut i livet blir utdypa under kapittel E. Den politiske mobiliseringa internt.:

"Lagsledelsen må bli flinkere til å mobilisere medlemmene til å arbeide med som et kollektiv, som drar lasset sammen. Det må utvikles en stil, der det er akseptert å gi og ta imot kritikk, og der det forventes at avtaler blir holdt."

Alle disse orda, hvor er politikken? Dette er organisasjonsmodellen for en uforpliktene prateklubb. For hvis alle skal identifisere seg med en politikk som mangler, da blir bare Janne Carlsons karismatiske smil igjen å identifisere seg med. En kommunistisk organisasjon skal faktisk gjøre noe, det er grunnen til at vi har demokratisk sentralisme som organisasjonsform. Men det forutsetter at ledelsen er istand til å utvikle linjekamper, utforme den daglige politikken, oppsummere diskusjoner og undersøkelser. Når ledelsen ikke fungerer politisk, er det litt for lett å skylde på at medlemmene ikke er flinke nok til å identifisere seg med den samme ledelsen. Å gi lagsledelsen skylda for dårlig mobilisering er bare en måte å skjule ledelsens egen mangelfulle rolle på.

Demokrati er helt nødvendig i en organisasjon som vår, fordi demokratiet er en forutsetning for at organisasjonen kan ha en konkret politikk å kjøre ut over. Uten fortløpende å kunne oppsummere utviklinga og erfaringene de forskjellige medlemmene har gjort på de ulike arbeidsfeltene, vil ledelsen raskt forfalle til en automatisk maskin for rituelle fraser. Hvis ledelsen bare er istand til å kjøre ut allmenne standpunkter og meningsytringer for eller mot saker, må de med nødvendighet skille seg fra resten av medlemmene. Sentralismen blir begrenset til å gjelde bare for den sentrale parteklubben. Ledelsen må være alle steder for at noe skal kunne bli gjort eller oppsummert og resten av medlemmene blir etterlatt til seg sjøl som en uorganisert flokk.

Demokrati og sentralisme forutsetter hverandre. En dogmatisk idealisme vil drepe begge deler fordi ledelsens politikk forfaller til abstrakte sannheter og subjektive innfall. Allt planleggingsarbeid blir med andre ord umulig.

Hvis man er kommunist i Oslo NKS i dag da går man ikke rundt og er stolt over å være kommunist eller medlem i NKS. Da klarer man faktisk å se at tilstanden i forbundet er sånn at forbundet er i ferd med å gå under for full musikk. Konklusjonen blir ikke at alle skal bli stoltere, men at det er på tide å gjøre noe. Det er på tide å gå i gang med det svære arbeidet med å bygge et kommunistisk studentforbund.

Janne Carlsons ideologi med tilsynelatende flat struktur, identifikasjon med ledelsen, gjeninnføringa av en feydalisme hvor alle forhold er reint personlige og ingenting er politisk. Det er en ideologi og en organisasjonsform som har til hensikt å passivisere folk, og til å skjule de reelle maktstrukturene og ledelsens egen rolle. Alle er like, har samme meninger og bruker tida til å identifisere seg med hverandre. Men det vi trenger er et politisk og aktivt NKS.

Men akkurat som denne ideologien skjuler at arbeidere og kapitalister har ulike interesser, kan den brukes til å undertrykke alle uenigheter i NKS også, og å klar bane for den "upolitiske aktivismen" som er formulert andre steder i Beretninga. Med innføringa av Janne Carlson i ideologien og flat struktur som i SV i organisasjonspraksisen, dreper denne linja seg sjøl i og med at NKS går dukken. Kort sagt; FORSVAR DEN DEMOKRATISKE SENTRALISMEN I NKS og BRUK DEN

Har ledelsen tenkt å bekjempe flertallet av medlemmene i Oslo NKS for liberalisme fordi de ikke vil identifisere seg?

NKS og ARBEIDERKLASSEN: "NKS som en organisasjon av revolusjonære intellektuelle og vårt forhold til arbeiderklassen har vært heftig diskutert i den siste perioden. Motsigelsen går i korte trekk ut på om det viktigste er vår rolle som teorileverandører og utredere i arbeiderklassens tjeneste, eller om det er å utvikle kamppølelseskaper ved å holde fast på klasseperspektivet i interessekampen og ved å støtte arbeidsfolk i kamp." sier Beretninga om Landsmøtediskusjonen.

Siden jeg er blant dem som blir forsøkt plassert i den første kategorien, "som Landsmøtet avvisteinnholdet i" (Beretninga), så vil jeg klargjøre mitt eget standpunkt som jeg ikke synes blir ramma av karakteristikken i det hele tatt!

Beretninga gir et inntrykk av at alt har vært like bra med aksjonsarbeidet på Universitetet i Oslo. Det har blitt jobba hardt og bra, men jeg mener at det ikke er riktig når det blir gitt inntrykk av at det bare er å fortsette på samme måten i framtida. Og alt har ikke vært like bra dette semesteret heller. Den viktigste feilen ligger i en praksis som bygger på det synet at NKS sin oppgave er å bringe de riktige ideene inn i studentkampens ledelse. Vi skulle ha lagt mye mer vekt på å utvikle de politiske diskusjonene. Dette kan vi lære av Bergen, men det krever stor politisk styrke av oss.

Denne sekteriske praksisen gjorde at Aksjonskommiteen diskuterte tekniske ting framfor å utvikle diskusjonene i fronten for å mobilisere flest mulig. Hardt arbeid er ikke nok i seg sjøl. Hovedproblemet her er at NKS fortsatt mangler mye konkret politikk på IK. For å klare å utvikle studentkampen må vi i tillegg utvikle særegen politikk på å mobilisere kvinner på IK, og vi må gå inn i den store diskusjonen om universitetenes rolle og ikke stå på sidelinja her, for å kunne ta den politiske kampen.

I tillegg til å drive økonomisk kamp og politisk kamp – som vi til en stor grad mangler idag. Så trenger NKS å drive faglig og teoretisk kamp. Vi trenger mer enn et bein å stå på, ellers vil alle de skjeive utviklingstendensene forsterke seg.

Dette har to aspekter. NKS som et studentforbund må bruke faga politisk og drive fagkritikk. For det andre må NKS jobbe alvorlig med å fostre kommunistiske intellektuelle. Folk som er marxister og kjempende intellektuelle når de er ferdig utdanna. I dag er det mange NKSere som ikke engang blir ferdig med faga sine! fordi universitetene og høyskolene utdanner intellektuelle, må NKS gjøre dem til kommunister.

Idealistene mener at det er det samme hva studentene driver med til daglig, bare de får de riktige meningene av oss. Studenter er som kjent ikke arbeidere. Jeg mener tvert imot at vi må ta utgangspunkt i studentene sjøl og det som er særegent for dem når vi skal bygge et kommunistisk studentforbund. Dette innebærer bl.a. å drive fagkritikk og jobbe for å fostré kommunistiske intellektuelle. I dag tør NKS knapt komme inn på det som er særegent ved studentene. Her trengs det faktisk å bli tatt et tak for situasjonen er den stikk motsatte av den Beretninga legger fram. Idag er NKS prega av sekterisk aktivisme.

Hvor er virkeligheten Hvor er virkeligheten Hvor er virkeligheten Hvor er virkeligheten
Når vi skal forholde oss til idealistene, må vi forholde oss til noen sentrale spørsmål:

Skal vi prioritere å diskutere avklare og revidere sosialismesynet vårt framfor å utvikle konkret politikk utfra studentenes situasjon i Norge idag?

Skal vi prioritere å bekjempe de liberalistiske avvika til medlemmene i Oslo, eller skal vi prioritere å bruke den demokratiske sentralismen til å kjøre linjekamper, oppsummere erfaringer og utvikle politiske målsettinger og linjer?

Skal vi fortsette å være sekteriske aktivister som kommer med gode nyheter til studentene, eller skal ta de særegne trekkene ved studentene på alvor og drive både interessekamp, politisk kamp og faglig/teoretisk kamp på universitetene og høyskolene. Noe som fordrer både universitetsdebatt og fagkritikk.

Skal vi gå igang og utvikle en politisk praksis som kan løse motsigelsen mellom NKS og verden rundt NKS, eller skal vi gi fán.

Hvis vi skal løse denne oppgava må vi gå igang med de konkrete motsigelsene som er iferd med å sprengte Oslo NKS nå for å løse og utvikle dem. Noen eksempler:

- Mellom interessekamp og kvinnekamp; gjør interessekampen til kvinnekamp!
- Mellom økonomisk kamp og stressa studier; driv fagkritikk!
- Mellom aktivisme og politikk; fostré kommunistiske intellektuelle!
- Mellom høyskoler og universitet; gå løs på velferdslova og spørsmålet om kvinnelige intellektuelle.
- Mellom NKS og partiet; bruk partiet!

Kamratslig Hilsen Kalle

OM FAGKRITIKK

SVAR TIL KALLE FRÅ ANNE LISE

I forrige 4.Mai prøver Kalle å trekke inn diskusjonen om fagkritikk som eit skille mellom dei som meiner at økonomisk kamp er overordna den teoretiske kampen og dei som meiner det er motsatt. Eg trur ikkje motseiinga går der. Riktig nok finst det sikkert folk som meiner det er feil å prioritere interessekamp når ein heller kan drive fagkritikk og delta i interessante diskusjonar på faget sitt. Det store fleirtalet i NKS har likevel konsentrert seg om nedskjeringane denne våren og gjort ein god jobb i høve til dette. Eg trur derfor at organisasjonen er nokså konsolidert på dette spørsmålet. Denne prioriteringa er og heilt i tråd med det som blei vedtatt på Landsmøtet.

Ei slik prioritering av IK er naudsynt i ei tid da det økonomiske grunnlaget for at alle skal ha rett til utdanning (alle har i røynda ikkje det i dag, men situasjonen er i ferd med å bli ytterlegare forverra) er i ferd med å bli reve bort og NKS ikkje femnar så breitt som før. På grunn av at vi er relativt få, må vi prioritere einskildområde, som vi skal jobbe i høve til.

Motseiinga mellom IK og fagkritikk er sentral i debatten kring dei intellektuelles rolle i klassekampen. Dersom vi er sand i at studentar er intellektuelle, må vi som NKS'arar og ha eit syn på vår rolle som organisasjon. Kva er så NKS si særigne oppgåve? Eg meiner det er jobbe for at så mange som muleg av studentane tar standpunkt for arbeidarklassen og organiserer seg på eit kommunistisk grunnlag i NKS. Mot dette står synet om at vi må bli meir "intellektuelle." (vere teorileverandørar, kunne diskutere "New Age"-ideologi osv.) Eg trur at denne motseiinga eigentleg inneber to syn på korleis vi skal drive eit best muleg kommunistisk massearbeid.

Kommunistisk massearbeid er eit kapittel for seg. Det sentrale er kva metodar og liner vi skal jobbe etter for å få folk til å bli kommunistar og til å organisere seg i NKS. For å drive eit godt kommunistisk massearbeid må vi ta utgangspunkt i det som studentane faktisk er opptatt av. Det er og naudsynt at vi ikkje forfaller til økonomistar, reformistar e.l. Vi må aldri gløyme det kommunistiske perspektivet på kampen.

I hva må gjeres? skriv Lenin om dei tre nivåa, som kampen må først på: Det økonomiske, det politiske og det teoretiske nivået. Vår oppgåve blir, i høve til IK, først å reise kampen for økonomiske reformar. Derneft må vi politisere denne kampen. Vi må syne korleis nedskjeringane er ein lekk i ein borgarleg og statleg strategi for å omstille Noreg. Det teoretiske elementet kan og kallast ideologisk. Det inneber at vi trekk inn kampen for sosialismen og kommunismen. Kunnskapen om den historiske materialismen kjem ikkje automatisk til folk. Den må påførast utanfrå. Vi er nok ikkje komne langt nok i den teoretiske kampen enno. Truleg er vi framleis på det "politiske nivået" i interessekampen. Men det er feil å trekke inn fagkritikk som løysinga på det problemet. Fagkritikk dekker ikkje det teoretiske aspektet fullstendig. Vi kan aldri avsløre alle dei "skammelege krenkingane" og gjere folk medvitne om utbyttinga av arbeidarklassen ved berre å drive fagkritikk. Spesielt gjeld det i ein situasjon som no, med lågt medlemstal i NKS og liten interesse for fagkritikk generelt blant studentane. Diskusjonen om kor vi skal drive ideologisk kamp er ein diskusjon om prioritering av ressursar og fora i høve til kor kampen faktisk står blant studentane. Står han i studentersamfunna, prioriterer vi dei. Står han på faga, driv vi sjølsagt fagkritikk, vi og. Akkurat no meiner eg vi skal prioritere allmøta og aksjonskomitéane på dei einskilde stadene. Det er fordi kampen faktisk står her.

Folket som alltid lengter

Det finnes noen som alltid lengter,
en armada av fredløse på denne jorden,
et hvileløst, vandrende folk.
De kommer fra Chile, Guatemala, Honduras,
El Salvador, Paraguay, Bolivia, Argentina . . .
De møter hverandre med små nikk
i våre fremmede byer,
de snakker vennlig sammen på våre kafeer,
og de smiler varsomt til vår høflighet.
På søndager
vandrer de langsomt omkring i parkene våre,
og vi kan se at de ikke trives.

For det bærer en stor lengsel i seg,
dette folket.
Ikke mot lyden av tunge geværkolber ved midnatt
eller stillheten i torturkamrene før skriket.
Men en lengsel mot brunsvide sandgater
i byer vi ikke engang kjenner navnene på.
En lengsel mot duften av lilla orkideer,
det milde, kjærkomne regnet fra store hav
og de varme vindene på Latin-Amerikas veldige slestet.
Mot vakre mødre, og unge sørgmodige søsken.
En lengsel mot friheten, den store friheten
de ennå kjemper så hardt for.

STIG HOLMÅS

PÅ TIDE MED EIN SJØLVKRITIKK ?

AV ROBERT SI

I Røde Fane nr.1/1974 heiter det :

"I dag står både SF og NKP som partier for et alliansefritt "nasjonalt forsvar", et "alternativ" vi seinere vil vise er umulig og villedende, ja, reaksjonært, i forhold til arbeiderklassens virkelige behov." (s.23)

I Beretninga frå AKP(m-l) sitt 2. landsmøte i 1976 heiter det :

"Landsmøtet (...) avviste forslaget om "nasjonalt forsvar" til fordel for den korrekte linja om ingen bevilgninger til det borgerlige militærapparatet." (s.117)

I Prinsipp-programmet som AKP(m-l) vedtok på landsmøtet i 1976 står det :

"Dei våpna styrkane i Noreg er ikkje skipa for å verja Noreg sitt nasjonale sjølvstende. Dei er bygde opp for å underkua det arbeidande folket med vald, gje kanonføde til USA-imperialismen og tryggja posisjonane for USA-imperialismen i Noreg. Den prinsippielle haldninga AKP(m-l) tek er at vi ikkje vil løyva ein øre til desse våpna styrkane, at vi ikkje kan stø dei og at vi oppmodar folket i Noreg til å sjå dei som reiskapar for klassefienden og imperialismen." (s.129)

"Difor svarar AKP(m-l) på det auka trugsmålet frå dei to imperialistiske supermaktene ikkje med å krevja opprusting av det reaksjonære norske militærapparatet, men ved å gå inn for folke-væpning, og oppmodar proletariatet og det arbeidande folket til å få seg våpen og læra seg militærkunst." (s.130)

I Militærprogrammet til AKP(m-l), som blei vedteke i 1979 og stadfest av landsmøta i 1980 og 1984 heiter det derimot :

"Partiprogrammet fra 1976 stiller parolen "ikke et øre til det borgerlige militærapparatet." (...) Nå er det ikke lenger etterkrigstid, men førkrigstid. Da må vi vurdere parolen på nytt. Vi må vurdere om den er riktig i dag. Etter AKP(m-l)s mening er den ikke riktig i dag. (...) Den tidligere riktige parolen er i dag til hjelp for sosialimperialismen." (s.32)
"På denne bakgrunnen slår vi fast at "Norge ut av NATO" i dagens situasjon er uegna som aksjonsparole. (...) (det er) nødvendig med en mer nyansert taktikk..." (s.37)

Konklusjonen frå Militærprogrammet er at vi må stille krav om styrking av det borgarlege forsvaret og ikkje stille krav om Noreg ut av NATO. Parolane blei endra til : "For eit sterkt og uavhengig forsvar"

og "Noreg ut av NATO sin fellekkommando"

I Røde Fane nr.3/1981 heiter det til og med : "Ut av NATO nå - fra vondt til verre" (s.38)

Ikkje alle var samde i den kuvendinga som AKP(m-l) foretok. Til årsmøtet i NKS/Tr.-lag i 1982 blei det stilt eit forslag til vedtak der det m.a. heiter :

"Konklusjonen må bli at vi må stille krav om Norge ut av NATO nå. Dette for å rette søkelyset på imperialismen og rivaliseringa mellom supermaktene som kilde til krig, og fordi NATO-medlemskapet er det viktigste hinderet for å bygge opp et sterkt forsvar uavhengig av supermaktene."

Dette forslaget blei ikkje vedteke.

I forslaget som blei vedteke står det :

"Ved å ikkje stille parolen "Norge ut av NATO" unngår ein å fokusera kampen mot supermaktene mot NATO,og i staden fokuserer ein på betre mulegheiter til å forsvare landet."

På landsmøtet til NKS i 1983 heiter det i eit forslag til vedtak :

"Parolen i dag må difor vera :

"FOR EIT STERKT,UAVHENGIG FORSVAR - NOREG UT AV NATO".

Dette blei ikkje vedteke.Det gjorde heller ikkje eit forslag som gikk ut på å stille krav om folkevæpning i staden for kravet om eit sterkare borgarleg forsva.

Det er altså verdt å merke seg at i fleire år sto fleirtalet i NKS bak ei linje som sa at det var feilaktig å stille parolen om Noreg ut av NATO - sjølv om han var knytt til kravet om styrking av det norske forsvaret.

I valkampen i 1985 sto likevel RV fram som dei store NATO-motstandarane.No var det ikkje lenger snakk om berre å kreve Noreg ut av det felles kommandosystemet,men den korrekte linja om ut av NATO blei kjørt ut offensivt.

Mellom hovudparolane til FFF i 1987 finn vi :

"For et sterkt og uavhengig forsva -
Norge ut av NATO "

Det er muleg eg er umåteleg dum,men eg klarer altså ikkje å sjå den store skilnaden mellom denne parolen og dei parolane som mindretalet la fram forslag om på års- og landsmøta i 1982-83.

Eg påstår òg at det har skjedd eit linjeskifte.Det som er interessant er at dette siste linjeskiftet for det første aldri har vore grunna på eit oppgjær med linja frå 79-85 (?) eller Militærprogrammet.Eg meiner at det er rimelig å stille krav om sjølvkritikk og grunngjeving når ein endrar standpunkt.

For det andre er det interessant at dette linjeskiftet ikkje har møtt motstand. "Alle" i NKS og AKP er "plutseleg" og samstundes blitt overttydde om å endre standpunkt til NATO-parolen ! Fantastisk !

I ein slik situasjon er det jo nesten ikkje til å unngå at ein gjer seg tankar om opportuniste og manglande evner til å tenke sjølv.Det som i 1982 og 1983 så febrilsk kjempa mot parolen Noreg ut av NATO har ikkje ein einaste gong teke til motmæle.Kvifor er dei blitt stumme,tru ?

Desse folka er i alle høve med dette utfordra til å kommentere linjeskiftet !

LENIN : Parolen vår må vere : Væpning av proletariatet for å slå borgerskapet,ta fra det eiendomsretten og avvæpne det.(...) Når det gjelder spørsmålet om en militis,bør vi si : Vi er ikke for en borgermilitis,vi er bare for en proletarisk militis.Derfor, "ikke ett øre,ikke en mann",til den stående hæren,men heller ikke til borgermilitisen,sjøl i land som De forente stater,Sveits eller Norge,osv.

INNHOLDET I DETTE NUMMERET AV 4.MAI:

SOMMERLEIR - 87.....	side	2.
Kritikk av dialektikken.....	side	3.
Om vedtak og trykkfeil.....	side	7.
Er NKS i ferd med å gå nedemom og hjem -av Kalle	side	9.
Til beretnings for Oslo NKS 86/87 - av kalle.....	side	29.
Om fagkritikk - av Anne Lise.....	side	41.
På tide med ein sjølvkritikk - av Robert Si.....	side	42.

Skriv debattinnlegg til 4.mai. Send innlegg i løpet av sommeren, og vi skal prøve å gi ut neste nr. av 4.mai rett etter semesterstart. God Sommer men husk: MELD DERE PÅ SOMMERLEIR SE SIDE 2 I DETTE NR!

SOMMERLEIR I STERK KANUFLASSE. HVOR MANGE FEIL FINNES?